

Чи бувають дитячі книжки розумними, пізнавальними  
ї водночас легкими та веселими? Перед тобою саме така книжка  
про подорожі в різні куточки світу.

Ерудована ї серйозна Муля та весела ї трохи наївна Манюня  
завжди готові до нових пригод, вражень ї, звичайно, знайомств.  
«Киці-мандрівниці» — це короткі історії з динамічним сюжетом,  
неперевершеною грою слів ї тонким гумором.

Маленькі читачі завиграшки дізнаються багато нового ї цікавого  
про все на світі. Тепер всі історії під однією палітуркою!

ISBN 978-966-917-778-0



9 789669 177780

www.ridna-mova.com



Галина Манів

Киці-мандрівниці



Галина Манів  
Дмитро Печенкін



Киці-  
мандрівниці

та їхні грузи





Написала *Галина МАНІВ*  
Намалював *Дмитро ПЕЧЕНКІН*

УДК 087.5  
М23

Літературно-художнє видання  
Серія «НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»

**Галина Манів**  
**Киці-мандрівниці та їхні друзі**

Для дошкільного й молодшого шкільного віку  
Художник Дмитро Печенкін



**Манів, Галина.**

М23 **Киці-мандрівниці та їхні друзі** : для дошк. й мол. шк. віку / Галина Манів; худож. Дмитро Печенкін — Київ : РІДНА МОВА, 2022. — 192 с. : іл. — (Серія «НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»).

ISBN 978-966-917-778-0.

ISBN 978-966-917-349-9 (серія).

Чи бувають дитячі книжки розумними, пізнавальними й водночас легкими та веселими? Перед тобою саме така книжка про подорожі в різні куточки світу. «Киці-мандрівниці» — це короткі історії з динамічним сюжетом, неперевершеною грою слів і тонким гумором. Ерудована й серйозна Муля та весела й трохи наївна Манюня завжди готові до нових пригод, вражень і, звичайно, знайомств. З кицями маленькі читачі завиграшки дізнаються багато нового й цікавого про все на світі. Тепер всі історії під однією палітуркою!

УДК 087.5

ISBN 978-966-917-778-0  
ISBN 978-966-917-349-9 (серія)

© Манів Г., текст, 2020  
© Печенкін Д. В., ілюстрації, 2020  
© ПП «РІДНА МОВА», 2022

## ЗМІСТ

### Як усе почалося

Муля й Манюня в Італії..... 5

### Прекрасний острів

Муля й Манюня в Гренландії..... 19

### Новорічний ультиматум

Муля й Манюня у Фінляндії..... 34

### Друг по листуванню

Муля й Манюня у Великій Британії..... 51

### Де Манюнин апетит?

Муля й Манюня в Греції..... 69

### Гризоти

Муля й Манюня в Туреччині..... 79

### Точна адреса

Муля й Манюня в Африці..... 95

### Війна з мишами

Муля й Манюня в Іспанії..... 113

### Страшно цікава казка

Муля й Манюня в Румунії..... 124

### Секрет виховання

День святого Миколая в Києві..... 141

### На боці добра

Різдво у Львові..... 155

### Правильний підхід

Новий рік у Буковелі..... 173



## Як усе почалося

*Муля й Манюня в Італії*

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Приходить якось Муля до Манюні та й каже:

— Манюню, я знайшла на килимі грошик. Їдьмо до Рима!

— Їдьмо! — радо погодилася Манюня і спитала: — А де це?

— Це в Італії. Країна така, — пояснила Муля. — Неси карту, покажу.





Манюня мерщій полізла до портфеля своєї хазяйки Тетянки й дістала карту. Киці розгорнули її на підлозі, і Муля тицьнула лапкою:

— Ось.

— Ой, яка гарненька, схожа на Тетянчин чобіток, — розчулилася Манюня. — Аж раптом вона згадала, що вже виросла й не влізть у хазяйчин чобіток. Тож смугаста киця засмучено зітхнула: — Але ж ми не вліземо в цю Італію.

Муля засміялася. Вона була старша за подругу і вже вміла читати. Тому геть усе знала з книжок і охоче пояснила:

— Це ж карта. На ній навмисно малюнки маленькі, щоб усі-усі країни помістилися. А насправді Італія велика. Ми поїдемо туди на автобусі.

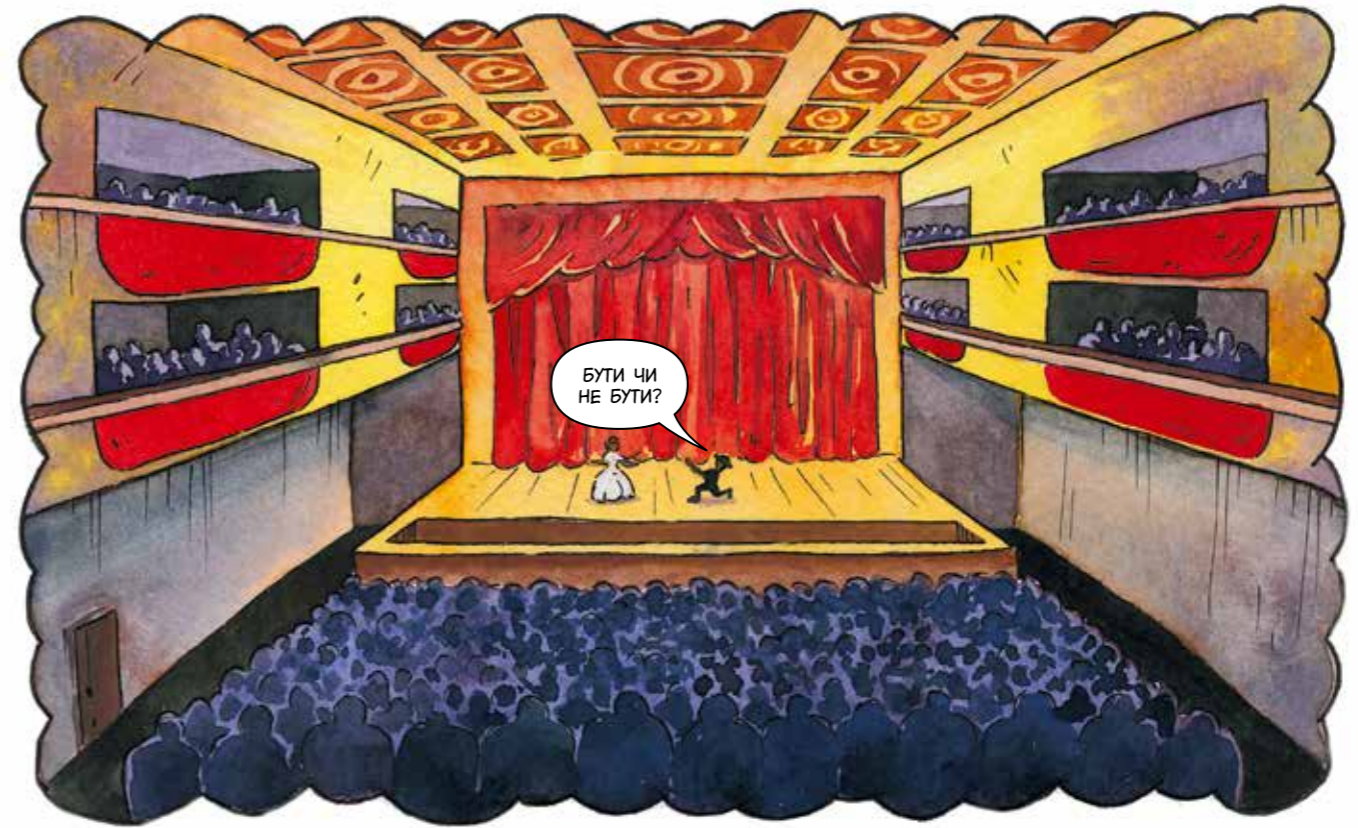






— Ге-няв-ально, — нявкнула Манюня та, знітившись, поспішила виправитися: — Тобто, геніально.

Киці сіли в автобус і поїхали. Ось їхали вони, їхали, аж бачать: велике місто.



— Це вже Рим? — запитала Манюня.

— Ні, — відповіла Муля, — це Відень. Тут знаменита опера.

— А що таке опера? — зацікавилася Манюня.

— Опера — це театр, у якому співають.

— А що таке театр? — ще дужче зацікавилася Манюня.

— Театр — це там, де грають.

— Ой, Мулечко, я так люблю гратися! І коли мені Маркіз на дереві співає, я теж люблю. Гайда подивимося на ту оперу! — стала просити Манюня.

— Ні, Манюню, ми не гаятимемо часу! — відповіла невблаганна Муля. Проте змилостивилася й пояснила: — У Римі теж є опера. Ми там подивимося.



І киці поїхали далі. Їхали-їхали через гори, через долини. Аж бачать: знову якийсь велике місто! Надумали вийти з автобуса, щоб розім'ятися. Раптом Манюня як закричить:

— Рятуйся, хто може! Рим тоне!

— Тихо, Манюню! — заспокоїла її Муля. — Це не Рим, а Венеція, і зовсім вона не тоне, а стоїть на островах. Тільки їх з берега не видно.

Манюня здивувалася, але розпитувати далі не наважилася.



ЧОГО ГАЛАСУЄТЕ?..

ТА-ДАМ!  
ВЕНЕЦІЯ!

Ох, ці туристи!..

Тю... ТО НЕ ПЛАВАЙ!..

А-А-А-А!

Я НЕ ВМІЮ  
ПЛАВАТИ!..

ВЕНЕЦІЯ  
ПУТІВНИК



Ось проминули вони Венецію та невдовзі прибули до Рима. А Рим такий великий, такий веселий! Сонце сяє в безхмарному небі, фонтани дзюркочуть, голуби туркочуть. А римські коти й кішечки широкими вулицями гуляють, італійських пісень співають. Муля й Манюня все, чим Рим славиться, оглянули: і Колізей, і Форум, і старовинні храми та собори. По музеях походили. Навіть в опері побували, як і обіцяла Муля. А тоді пішли до ресторану.



Колізей  
↓

САНТА Лючія-а-а!



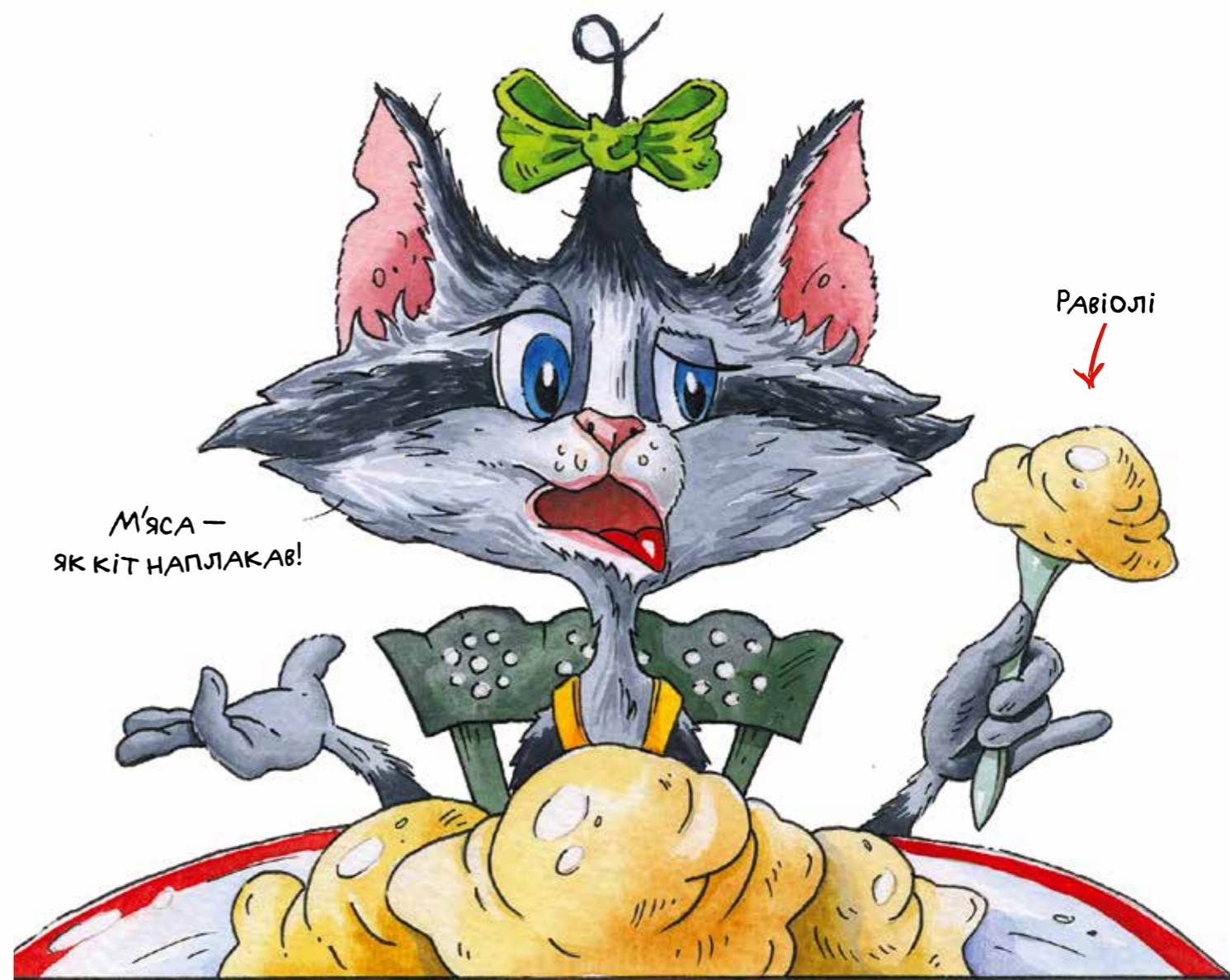
Замовили пасту — це такі макарони під соусом. Скуштували — не сподобалося.



Потім подружки замовили піцу з ковбасою, скуштували — тільки ковбаса їм і смакувала.



Далі замовили равіолі, а їм чомусь принесли пельмені. З'ясувалося, що равіолі — це і є італійські пельмені. Однак киці все одно повиїдали з них лише м'ясну начинку. Хотіли ще щось замовити, але шеф-кухар сказав, що ресторан уже зачиняють.





Тож Муля й Манюня купили собі в сусідній крамниці капелюшки з італійської соломки, сіли в автобус і повернулися додому.

— Яка чудова була мурмандрівка! — промуркотіла, прощаючись, Манюня. — Завтра знову по-мурмандруємо?

— Авжеж, — погодилася Муля і додала: — Якщо грошик знайдемо.





## Прекрасний острів

Муля й Манюня в Гренландії

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

От якось каже Муля Манюні:

— Манюню, ми з тобою маємо побувати в Гренландії. У перекладі з данської мови «Гренландія» означає «Зелена земля». Уявляєш, як там прекрасно!

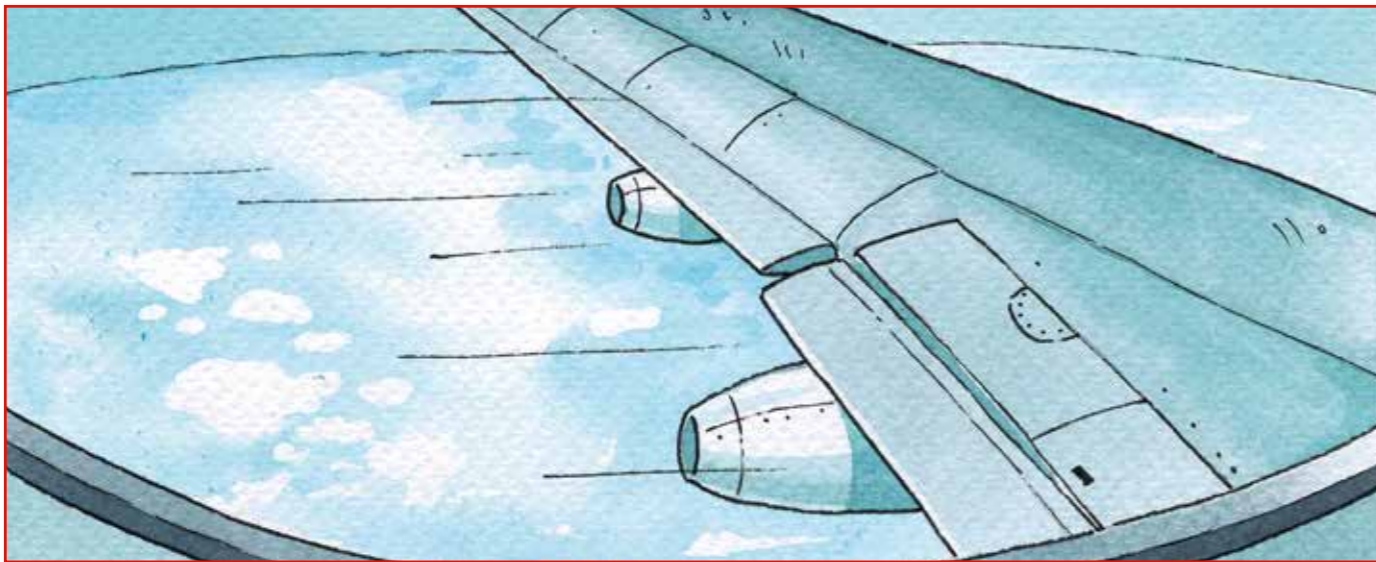
— Навіть прекрасніше, ніж у нашому садочку?! — весело застрибала Манюня.

— Мабуть. До того ж це острів, і там навкруги море, — зауважила Муля і, примружившись, замуркотіла: — Просто мур-мрія.

Киці вмить зібралися, взяли припасений Мулею грошик, пляжні парасолі, темні окуляри й вирушили в аеропорт, щоб сісти на літак до Гренландії.







Хоч скільки киці дивилися в ілюмінатор літака, та бачили внизу лише білі хмари. А коли ступили на землю, то зрозуміли, що то були не хмари, а лід. Весь острів був скутий кригою. А по морю плавали величезні крижані гори — айсберги.



— Ви все переплутали і привезли нас не на той острів! — кинулися Муля й Манюня до пілотів. — Хіба ж це Гренландія? Це якась Білоландія чи Льодоландія!



— Нічого ми не переплутали! — насупилися пілоти. — У нас усе точно, ми літаємо за картами й супутниками.



— Негайно везіть нас назад! — сердито тупнула лапкою Муля.

Ми тут замерзнемо!



— Не замерзнете, — утішав Манюню перший пілот. — Гренландці дуже привітні, тож улаштують вам теплу зустріч.

— І до того ж, — докинув другий пілот, — у вас немає квитків на цей рейс. Тож ми не можемо пустити вас на борт.



Пілоти сіли в літак і полетіли за своїм маршрутом. А Муля й Манюня залишилися на березі тремтіти під своїми пляжними парасолями.

Киці невесело дивилися на холодне море. Аж тут побачили великого лискучого тюленя. Він ніжився неподалік на прибережному камінні.

— Добридень! — чемно привіталися з ним киці. — Скажіть, а скоро закінчиться в Гренландії зима?

— Зима? — здивувався тюлень. — Зараз літо, спека неможлива! — І він, пирхаючи та відсапуючись, подався до моря й пірнув у крижану воду.

— Анітрохи не привітна ця Гренландія! — сказала Манюня. — І мешканці її зовсім не гостинні.





Сказала вона це тихо, але її слова луною відбилися від льодяних гір і покотилися островом. Враз на берег повибігали тутешні мешканці: олені й тюлені, вівцебики й полярні вовки, песці, лемінги, білі ведмеді з малими ведмеджатами. І навіть кити підпливли ближче.

— Ми гостинні, ще й які гостинні! — навперебій замукали вівцебики.

— Ласкаво просимо! — хором дзвякнули полярні вовки. А білий ведмідь статечно мовив:

— Вибачте, що одразу вас не помітили. Зараз ми вам усе покажемо, і ви переконаєтеся, що наш острів привітний і прекрасний.





— І до того ж у нас тут безліч розваг! — встряли в розмову ведмежата.

Полярні олені подарували кицям вишиті яскравим бісером шубки. Муля й Манюня вмиць зігрілися. І гостинні вівцебики повели подружок на екскурсію. Мандрівниці тільки встигали крутити головами навсібіч і захоплено вигукувати:

— Мур-р-рщій поглянь, Мулечко, гори смугасті, як я. Чорні, білі, червоні смуги з каміння. Як гарно!

— А льодовики, як мої очі, — виграють на сонці синім, голубим, фіолетовим і зеленим! — підхопила Муля.

— А що то за веселі будиночки, ніби іграшкові?

— Це людські оселі, — пояснив їхній екскурсовод вівцебик і додав: — У них живуть інуїти.

— Няв-мовірна краса! — геть розчулилася Манюня, коли побачила яскраві голівки квіток між сніговими кучугурами. — Тобто, неймовірна.



Будинки інуїтів

ТАМ ГОРИ,  
СХОЖІ НА МЕНЕ...



Потім кити повезли Мулю й Манюню знайомитися з полярними птахами. Пернаті обсіли всі скелі. Вони так галасували, що киці аж злякалися.

— Як гадаєш, Мулечко, вітають вони нас чи сварять?! — спробувала перекричати пташиний галас смугаста киця.

— Усе може бути, коли приходиш у гості без запрошення! — прокричала у відповідь Муля. — Ліпше повернімося на берег. До того ж нас там ведмежата з розвагами чекають.







Як весело розважалися киці!

Спочатку Муля й Манюня з'їжджали з ведмежатами з льодяних гірок. Потім бігали з оленями на лижах засніженими долинами. Потім стрибали з тюенями з крижини на крижину. Вівцебики навіть пропонували гостям проїхатися на собачому запрягу, але чемні киці відмовилися.

— Ми не проти собак, — сказала Муля. — У нас навіть є подружка, собачка Абрикоска. Але їздити на собаках кицям ніяк не можна.

— Це ж маламути, вони добрі. Не бійтеся, — спробував підбадьорити киць вівцебик.

— Яюсь іншим разом, — пообіцяла Манюня.







Киці так розвеселилися, що забули навіть про їжу. Згадали, що голодні, коли песець запросив їх у місцевий ресторан. Там пригощали виключно сирією рибкою.

— Ми тут усі їмо тільки натуральний продукт. Тому нас називають іще ескімосами, що означає «ті, хто їсть сире», — пояснив кицям песець.

— А хіба ескімосів не тому називають ескімосами, що вони їдять ескімо? — здивувалася Манюня.

— А що таке ескімо? — здивувався песець.

— Це таке смачне морозиво, — пояснила киця.

— Ось найсмачніше морозиво! — сказав песець і поклав собі до рота велику креветку.

— Няв! — погодилася Муля.

— Ням! — підтримала її Манюня.

Вони залюбки поласували свіжою рибкою. Потім киці-мандрівниці попрощалися зі своїми новими друзями й подалися на літак.

— Знаєш, Мулечко, — сказала Манюня, дивлячись з ілюмінатора на білі сніги Гренландії, — а цей острів і справді прекрасний, ти не помилилася.

— Я ніколи не помиляюся, мур-р, — промуркотіла Муля і вдоволено погладила свій ситий животик.







Нудьга  
ТАЙГОДІ...

Ідея!..

## Новорічний ультиматум

*Муля й Манюня у Фінляндії*

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Одного морозного грудневого ранку киці сиділи на підвіконні й спостерігали, як кружляють надворі у повільному танку тендітні сніжинки.

— Манюню, ти любиш подарунки? — запитала раптом Муля.

— Так! — жваво відгукнулася смугаста киця. — Особливо з нявсом, ой, тобто з м'ясом.

— Я теж, — схвально кивнула Муля. — Мені здається, несправедливо, що Санта дітям подарунки приносить, а кицям — ні.

— Так... Але що тут вдієш?! — зітхнула Манюня.

— Як це що? — не погодилася з нею подруга. — Гайда відшукаємо Санту і поставимо йому ультиматум!





— А як ставлять ультиматум? Не так, як гірчичники? Бо я не люблю, коли Тетянці ставлять гірчичники. У них такий різкий запах! Бр-р-ш-ш! І Тетянка каже, що вони печуть. Не думаю, що Санті це сподобається.

— Ні, Манюню, ультиматум — це така вимога. Скажемо Санті: або хай приносить подарунки і кицям, або ми відмовляємося ловити мишей.

— Я люблю ловити мишей. Нумо ліпше відмовимося від чогось нецікавого, наприклад, не їстимемо кашу.

— Гарзд, дорогою придумаємо, — не стала сперечатися чорна киця, хоча кашу їсти вона любила. — Головне відшукати Санту, бо скоро Новий рік, і ми знову залишимося без подарунків.

— Де ж ми його шукатимемо?

— У Фінляндії, де ж іще?! Усі знають, що в нього там резиденція, — сказала Муля. Потім поглянула на спантеличену Манюню і додала: — Резиденція — це така домівка. І вдягнися тепло, бо у Фінляндії дуже холодно.

— Це я миттю. Уже готова. — Манюня за хвилину стояла на порозі вже в теплих чобітках і красивій шубці — подарунку північних оленів.





Подружки витягли зі скарбнички грошик і поспішили до аеропорту, на літак до Гельсінкі, столиці Фінляндії. Кілька годин польоту — і от вони вже походжають широкими вулицями північного міста.

— Добридень! — чемно привіталися киці із зустрічним фінським котом. — А де у вас тут резиденція Санти?

— Немає в нас ніякої резиденції, — відповів фінський кіт. — У нас тут тільки ресторації та дегустації.

— Це вам треба на північ Фінляндії, в Лапландію, — втрутився в розмову пес із породи маламутів, що саме пробігав повз них. — Я прямую якраз туди. Мене запросили до святкового собачого запрягу. Хочете зі мною?

Киці у Гренландії вже познайомилися з маламутами і знали їхню добру вдачу. Тому погодилися подорожувати до Лапландії разом.







Муля й Манюня сіли в санчата. Маламут упрягся в них і помчав засніженою рівниною. Раптом небо від краю до краю залило сяйво. Воно мерехтіло всіма барвами веселки. Ніби невидимий велетень розмахував у височині яскравим покривалом.

— Ой, це Санта так робить?! — скрикнула Манюня.

— Ні, це звичайнісіньке північне сяйво, — пояснив маламут на бігу.

— Хіба може краса бути звичайнісінькою? Краса завжди незвичайна, — сказала Манюня. Вона не зводила захопленого погляду з північного дива.

— Твоя правда, — погодився маламут. — Просто в нас так багато краси, що іноді ми перестаємо її помічати. — Пес

зупинився, і всі троє задивилися на небо, аж доки в ньому згас останній спалах різнобарвного північного сяйва.

Тоді маламут знову впрягся в санчата і швидко доставив киць до Лапландії.

Саме світало...

— Мулечко, ти таке бачила коли-небудь? У Лапландії сніг рожево-фіалковий! — скрикнула Манюня.

— Це ранкове сонечко його забарвлює, — терпляче пояснив маламут. — У нас узимку воно весь день лежить низенько-низенько над обрієм. Тож його можна побачити тільки з найвищих пагорбів.



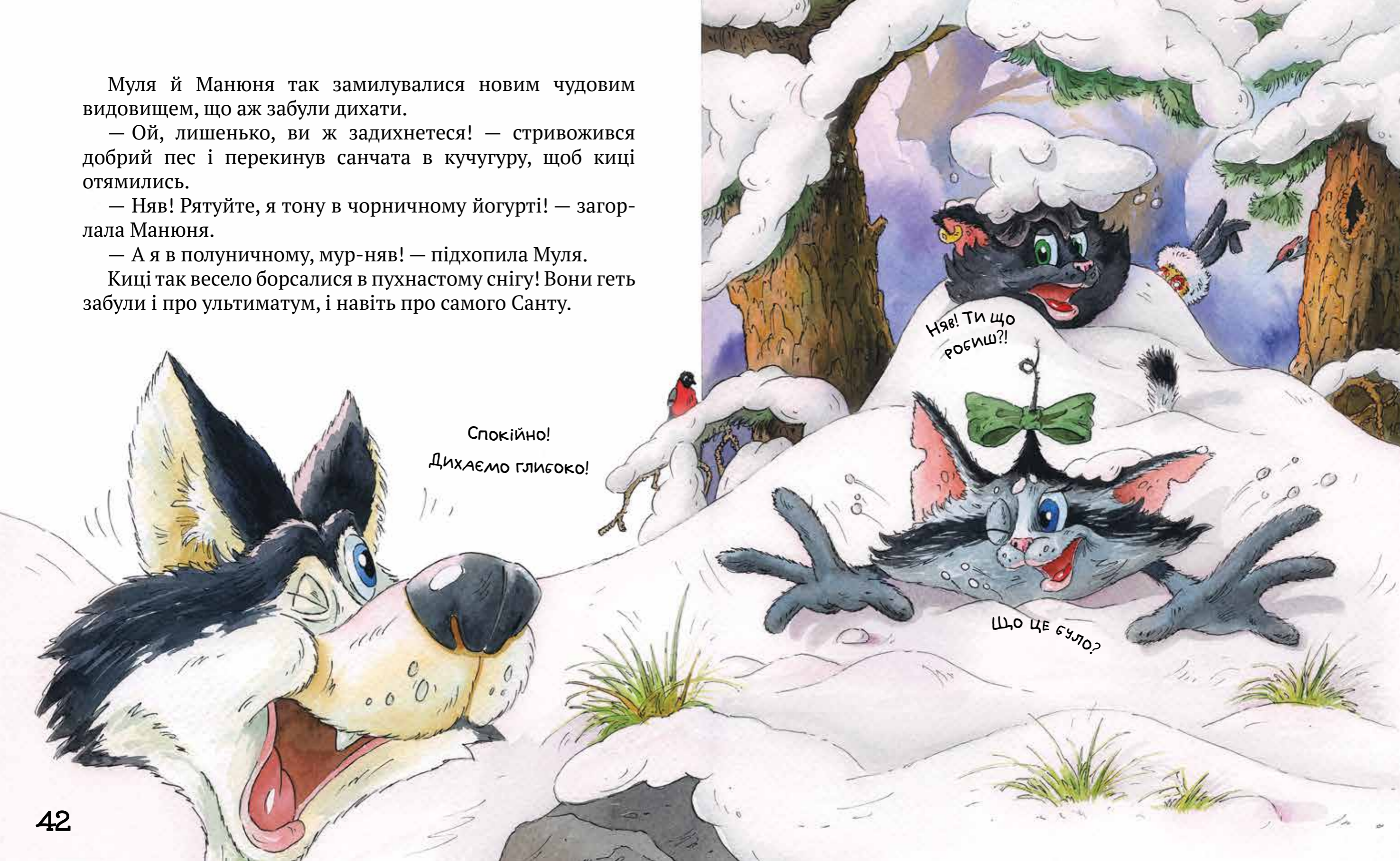
Муля й Манюня так замилювалися новим чудовим видовищем, що аж забули дихати.

— Ой, лишенько, ви ж задихнетесь! — стривожився добрий пес і перекинув санчата в кучугуру, щоб киці отямилась.

— Няв! Рятуйте, я тону в чорничному йогурті! — загорлала Манюня.

— А я в полуничному, мур-няв! — підхопила Муля.

Киці так весело борсалися в пухнастому снігу! Вони геть забули і про ультиматум, і навіть про самого Санту.



Спокійно!  
Дихаємо глибоко!

Няв! Ти що  
робиш?!

Що це було?



Добре, що з ними був маламут. Він нагадав мандрівницям, що слід поспішати. Киці знову сіли в санчата, і пес помчав їх повз гостроверхі будинки та льодові фортеці. Там уже вели снігові баталії рум'яні дітлахи.

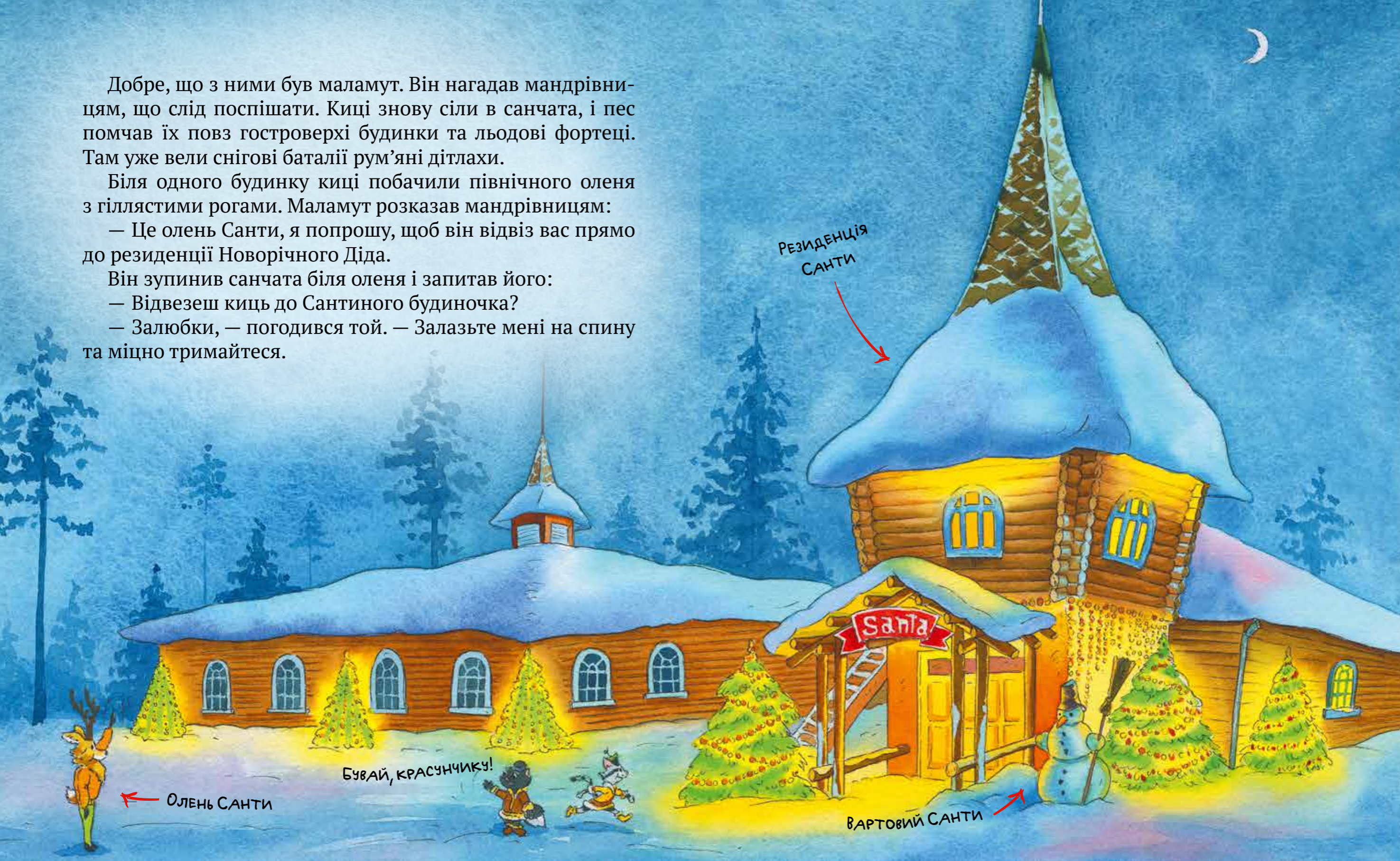
Біля одного будинку киці побачили північного оленя з гіллястими рогами. Маламут розказав мандрівницям:

— Це олень Санти, я попрошу, щоб він відвіз вас прямо до резиденції Новорічного Діда.

Він зупинив санчата біля оленя і запитав його:

— Відвезеш киць до Сантиного будиночка?

— Залюбки, — погодився той. — Залазьте мені на спину та міцно тримайтеся.



РЕЗИДЕНЦІЯ  
САНТИ

Олень Санти

Бувай, красунчику!

Вартовий Санти





Олень високо стрибнув і, здавалося, полетів над деревами. За мить киці вже стояли перед будинком Санта-Клауса. Він був такий урочисто гарний, просто казковий! Кицям стало навіть трішечки страшно. Подружки, тримаючись за лапки, обережно прочинили двері й тихенько ввійшли всередину. А в будиночку кипіла робота: усі готувалися до свята. Скрізь метушилися кумедні гноми. Одні пакували подарунки в яскраві коробки й червоні чобітки. Другі тягали мішки листів від дітей з усього світу до Сантиного столу. А за столом сидів сивобородий дід у червоному кошуку з білою опушкою й такому самому ковпаку. Це він віддавав накази гномам.

Киці нерішуче зупинилися перед столом. Аж ось Санта помітив їх і усміхнувся.

— Добрий день! — тільки й змогла сказати Муля.

А Манюня не розгубилася і скоромовкою випалила:







— Ми прийшли сказати, що киці теж хочуть мати подарунки на Новий рік. І ми збираємося поставити вам ультиматум, тільки ще не придумали, який. Няв!

— Не треба ніякого ультиматуму, — знов усміхнувся Санта. — Мені дуже прикро, що я забув про киць та інших звірят. Я цю помилку обов'язково виправлю. Повертайтеся додому та чекайте на подарунки!

\*\*\*

Настало свято. Скрізь засяяли новорічні ялинки. Діти отримали від Санти омріяні подарунки. Муля й Манюня теж знайшли під ялинкою пакуночки, загорнуті у строкатий папір.

— Ось бачиш, Мулечко, — сказала Манюня, наминаючи улюблені консерви з новорічного подарунка, — не забув Санта своєї обіцянки. І не знадобилося ніякого ультиматуму.

— Мабуть, ультиматум — не така вже й потрібна річ, — погодилася Муля.

— Нумо поставимо цей непотрібний ультиматум у куток і забудемо про нього назавжди, — запропонувала Манюня.

— Згода! — мовила Муля. — Відтепер жодних ультиматумів — отакий мій ультиматум! Мур-няв!







## Друг по листуванню

Муля й Манюня у Великій Британії

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

От якось трапився в Манюні день народження, і Тетянка подарувала їй грошик.

Манюня схопила подарунок і відразу побігла з ним до Мулі.





— Дивись, що в мене є! — гукнула вона з порога й показала свій грошик. — Куди поїдемо, няв?

Муля зістрибнула з підвіконня, де ніжилася на сонечку, ліниво потягнулася і сказала:

— Гайда до Британії! Знайдемо мого друга по листуванню, мур.

— По чому знайдемо? — не зрозуміла Манюня.

— Ой, Манюню! Знайдемо друга, якому я пишу листи, а він — мені. Ось! — і Муля показала подрузі фото в телефоні.

— Я тут нявчого не бачу, крім усмішки, тобто нічого, — закліпала очима здивована Манюня.

— Ото ж бо й воно. Це усмішка Чеширського Кота. А Чеширський Кіт — мій друг по листуванню. І я хочу нарешті побачити всього друга, а не лише його усмішку.

УСМІШКА Є, А ДЕ Ж КІТ?





— Гарзд, — радо погодилася Манюня. — Поїхали до Британії. А потім можна ще заїхати до Англії.

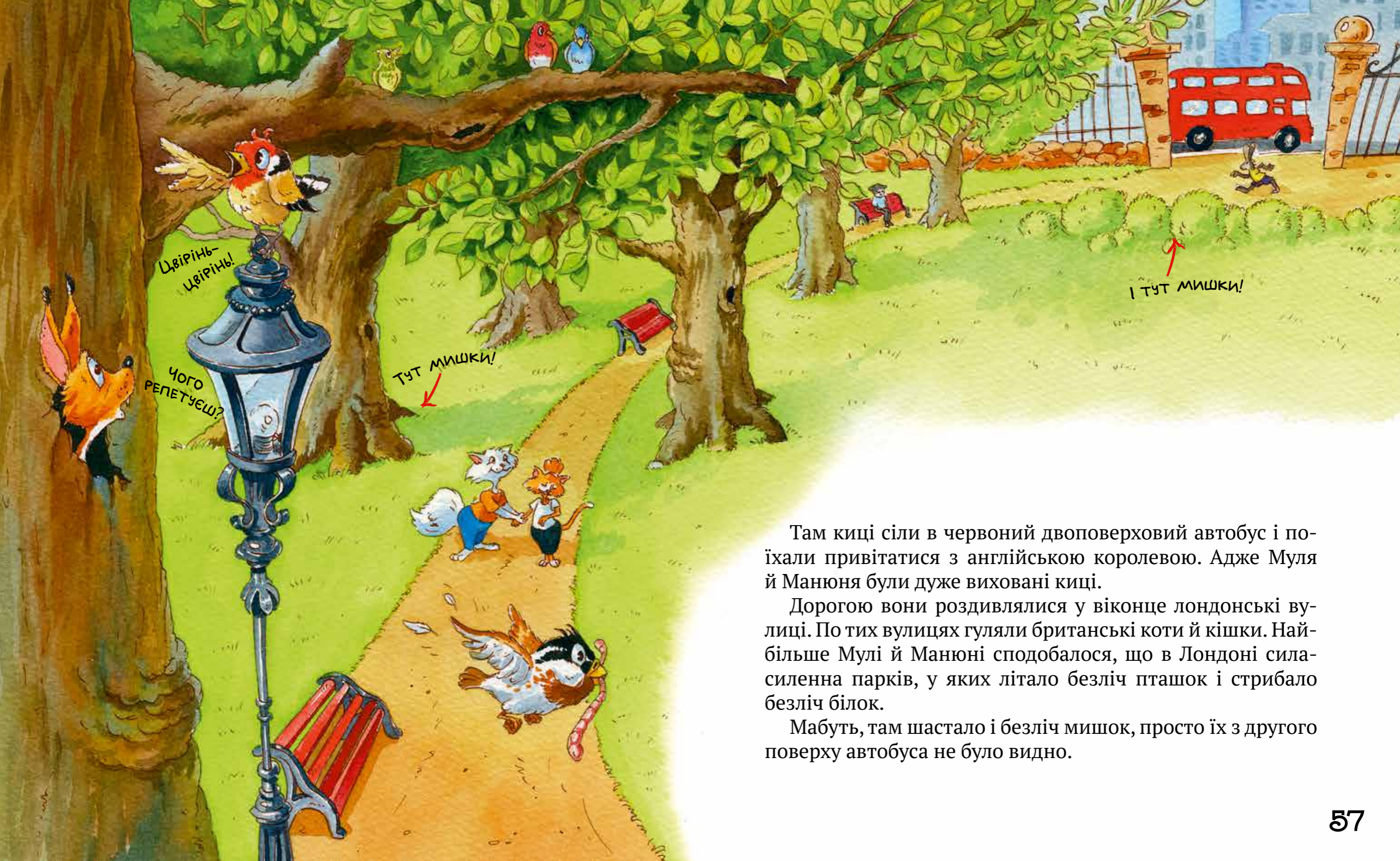
— Манюню, щоб ти знала: Велика Британія й Англія — майже одне й те саме, тільки Британія більша, — поважно пояснила всезнайка Муля. — У ній, крім Англії, ще є Північна Ірландія, Шотландія і Вельс — країни такі.

— Нявже?! — щиро здивувалася Манюня й урочисто пообіцяла: — Буду знати.

І вони полетіли літаком до Лондона, тому що Лондон — це столиця Великої Британії.







Там киці сіли в червоний двоповерховий автобус і поїхали привітатися з англійською королевою. Адже Муля й Манюня були дуже виховані киці.

Дорогою вони роздивлялися у віконце лондонські вулиці. По тих вулицях гуляли британські коти й кішки. Найбільше Мулі й Манюні сподобалося, що в Лондоні сила-силенна парків, у яких літало безліч пташок і стрибало безліч білок.

Мабуть, там шастало і безліч мишок, просто їх з другого поверху автобуса не було видно.



Англійська королева  
саме пила чай.

Англійці завжди о п'ятій годині вечора п'ють чай з молоком. Муля й Манюня випили молоко, а за чай тільки подякували.

— Ваше величносте, — чемно спитали вони, — скажіть, де знайти Чеширського Кота?

— У Чеширі, де ж іще? — відповіла англійська королева й одразу пояснила: — Щоправда, це стара назва. Тепер графство називається Честером.

— Там що, вже не чешуться, мур-р-р? — закліпала очима Манюня.

Королева здивовано глянула на Манюню, але нічого не відповіла. Вона попрощалася з кицями й пішла у своїх королівських справах.

До чого тут чухання?..

АНГЛІЙСЬКИЙ  
ЧАЙ

Які  
МАНЕРИ!..

Який  
Пудинг!..





А сердита Муля потягла Манюню до автобуса, який їхав у Честер.

— Манюню, — дорікнула вона подрузі дорогою. — Чешир так називається не тому, що там чешуться. Це ж англійське слово. Воно тільки нагадує наше, а означає геть інше, няв.

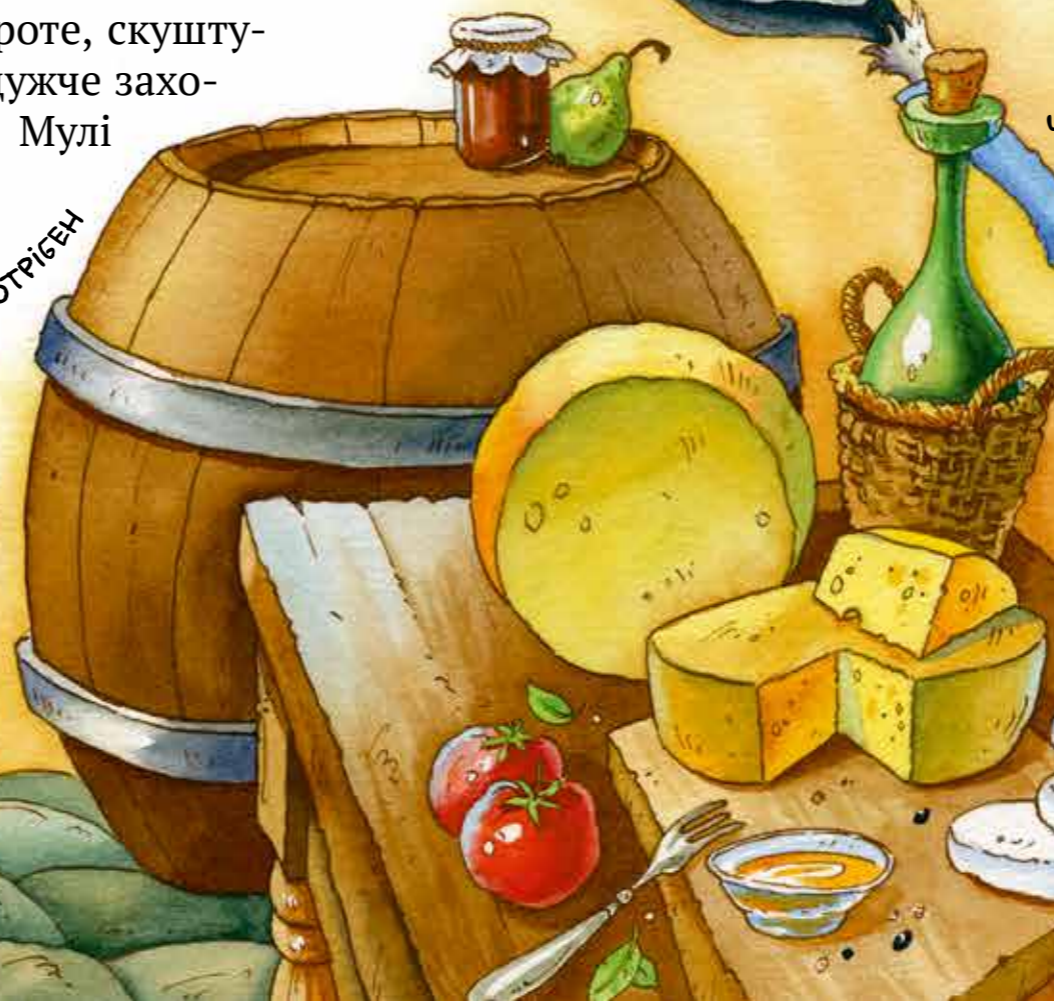
— А що воно означає?

— От почнеш книжки читати, тоді й дізнаєшся, — муркнула Муля, бо вона й сама не здогадувалася, що те слово означає.

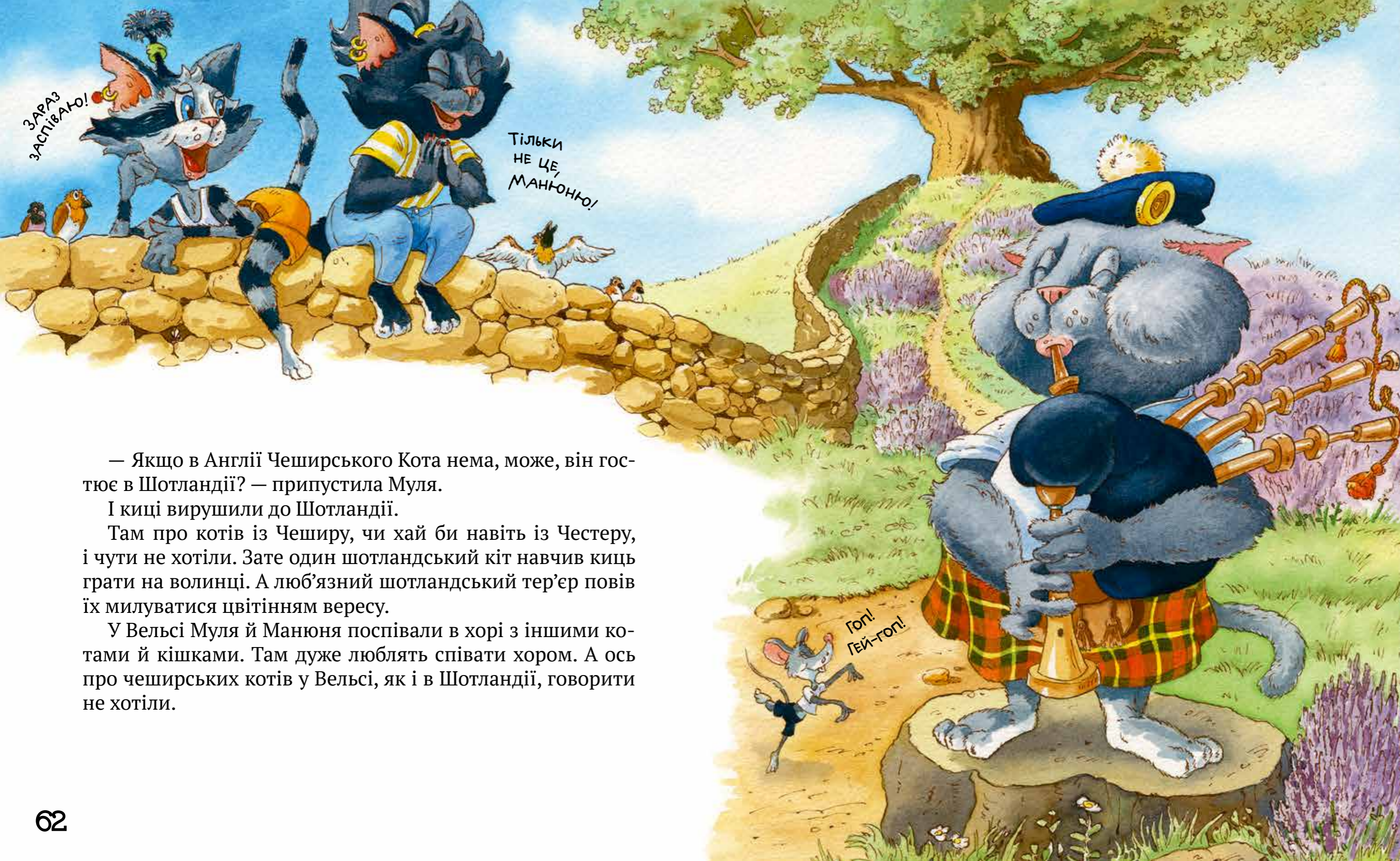
У Честері ніхто не знав, де Чеширський Кіт, натомість всі стали пригощати киць чеширським сиром. Мулі й Манюні сир дуже сподобався. Проте, скуштувавши його, вони ще дужче захотіли знайти друга Мулі по листуванню.



А НАМ ПОТРІБЕН  
КІТ!







ЗАРАЗ  
ЗАСПІВАЮ!

ТІЛЬКИ  
НЕ ЦЕ,  
МАНЮНЮ!

— Якщо в Англії Чеширського Кота нема, може, він гостює в Шотландії? — припустила Муля.

І киці вирушили до Шотландії.

Там про котів із Чешіру, чи хай би навіть із Честеру, і чути не хотіли. Зате один шотландський кіт навчив киць грати на волинці. А люб'язний шотландський тер'єр повів їх милуватися цвітінням вересу.

У Вельсі Муля й Манюня поспівали в хорі з іншими котями й кішками. Там дуже люблять співати хором. А ось про чеширських котів у Вельсі, як і в Шотландії, говорити не хотіли.

Гоп!  
ГЕЙ-ГОП!





Довелося Мулі й Манюні повертатися додому ні з чим. Сумні сиділи вони в лондонському аеропорту Хітров — це він так називається — і чекали на свій літак. Аж раптом щось затріщало, і в повітрі перед ними з'явилася спочатку чеширська усмішка, а потім і весь Чеширський Кіт.

— Май дарлінг! — промуркотів кіт, що по-нашому означає «моя дорогенька». — Я такий радий бачити тебе і твою чудову подругу! Міо, тобто «няв» по-вашому.

— Чому ж ти від нас ховався? — сердито спитала Муля.

— О, ай ем со сорі! — вибачився Чеширський Кіт, що по-нашому означає «мені дуже шкода». — Службові справи. Адже я працюю в британській розвідці, — пошепки пояснив він.



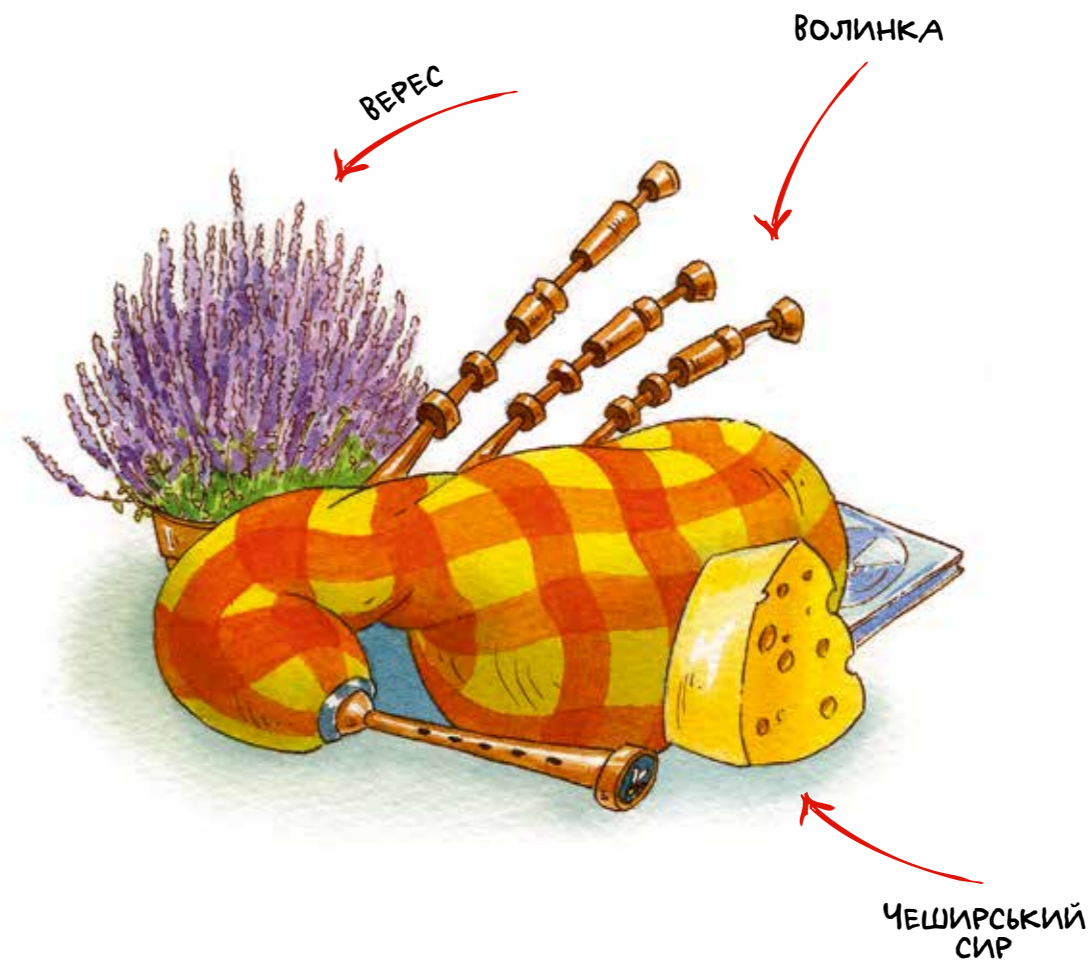


Муля й Манюня не вміли довго сердитися, тому вони тут-таки пробачили Чеширському Котові. Киці мило муркотіли з ним про те про се, аж поки їх запросили в літак.

На прощання британець подарував їм шматочок чеширського сиру, волинку, букетик бузкового вересу, диск із записами хору вельських котів і кішечок і... свою знамениту усмішку.

— Яка чудова ця Британія! — замріяно сказала Муля, коли літак піднявся в повітря.

І Манюня з нею погодилася.







## Де Манюнин апетит?

*Муля й Манюня в Греції*

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось Манюня захотіла повередувати й не стала їсти свій улюблений курячий паштет.

Тетянка побачила це і сказала:

— У нашої Манюні пропав апетит.







Манюня не знала, що таке апетит. Про всяк випадок полізла під диван подивитися, чи на місці м'ячик, який вона там заховала. М'ячик був на місці, а коло нього лежав... грошик. Манюня зраділа, схопила його і побігла до Мулі.

— Мулечко, — сказала вона, — хтось поклав для мене під диван грошик. Їдьмо шукати мій апетит. Він у мене десь пропав... — І Манюня сумно зітхнула.

— А де ми його шукатимемо? — запитала Муля.

— Я думала, ти знаєш, — сказала Манюня і зітхнула ще сумніше. — Няв-няв-няв...

— Мур-мур! Не сумуй, зараз подивимося, — втішила подругу Муля і скинула з полицки географічний атлас. Атлас розгорнувся якраз на потрібній сторінці.

— Ну ось, — сказала Муля. — Я так і знала, ми поїдемо до Греції. Кажуть, там є все, тож і апетит знайдемо.



Киці поїхали в аеропорт і сіли в літак, який летів до міста Афіни, столиці Греції.

Там було і синє море, і жовтий пісок, і білі храми з високими колонами, і оливкові дерева, і пухнасті сосни, і худі та товсті коти й кішки. Проте Манюниного апетиту киці не побачили.

Вони вирішили запитати про нього в котів. Худі коти сиділи на смітниках, а товсті — на балконах. Муля й Манюня спочатку пішли до худих — до них було ближче.

— Ви не бачили Манюниного апетиту? Він у неї пропав, — запитала Муля в худих котів.

— Не бачили, — відповіли худі коти. — У нас тільки свій апетит, ду-у-уже великий. Хочете — поділимося?! Няу, — що грецькою мовою означає «няв».

— Ні, нам чужого не треба, — рішуче відмовилися Муля й Манюня.

Пішли киці до одного з товстих котів. Він саме дрімав на балконі другого поверху.

— У Манюні пропав апетит. Може, знаєте, де його можна знайти? — гукнула Муля до товстого кота.

— Співчуваю, — сказав товстий кіт, розплющивши одне око, — в мене також апетит часто пропадає. Зазвичай він повертається, коли я добряче помандрую. — І він знову заплющив око.





— Видно, ми ще мало мандрували, няв-няв-няв, — зітхнула Манюня, — бо мій апетит до мене не повернувся.

— Мур-мур! Не сумуй, — знову підбадьорила подругу Муля. — Гайда пошукаємо твій апетит в інших містах Греції. Може, він там.

І киці поїхали на міжміському автобусі спочатку до великого міста Салоніки, а потім до менших містечок. Побували навіть на найбільших грецьких островах Крит і Родос.

Скрізь мандрівниць зустрічали синє море, пухнасті сосни і жовтий пісок. Скрізь киці бачили білі мармурові статуї та колони, старовинні церкви й фортеці.

Але Манюниного апетиту ніде не було.





— Ой, Мулечко, набридло мені цей противний апетит шукати, — сказала врешті Манюня. — Їдьмо додому, я так їсти хочу! Ням-ням, ой, тобто няв-няв.

І киці повернулися додому.

Манюня побігла до своєї миски та виїла геть усе, що там було.

— Гляньте, до нашої Манюні апетит повернувся, — зраділа Тетянка, — аж миску вилизала!

«Таки правду сказав грецький кіт!» — подумала собі Манюня і... попросила добавки.



СМАЖЕНИЙ  
КАРАСЬ

Ням-ням!  
СМАКОТА!





## Гризоти

Муля й Манюня в Туреччині

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось прийшла Муля до Манюні, кинула оком на її миску й одразу зрозуміла, що з подругою щось негаразд.

— У тебе знов апетит пропав? — запитала стурбована Муля в Манюні.

— Гірше, — поскаржилася Манюня. — У мене гризоти.

— Який жах-ш-ш! — перелякалася Муля, а потім запитала: — Це не смертельно, няв-ш-ш?

— Ні. Просто щось гризе всередині: у грудях чи в животі. Нічого не хочеться... Тільки дивилася б у вікно на дощ і сумувала, сумувала, сумувала... Няв-няв.

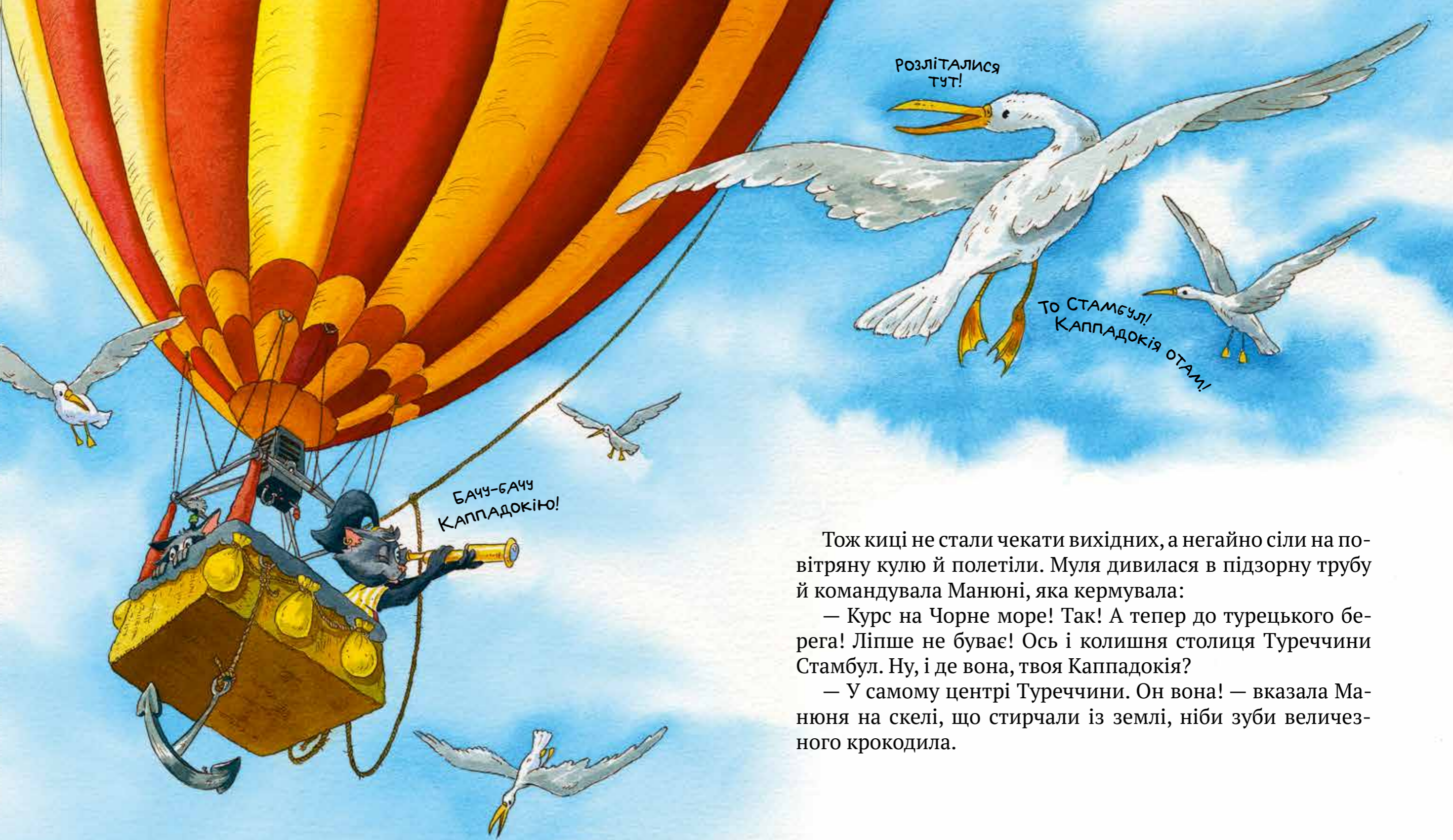




— Так за вікном же сонце!  
— Це в тебе, Мулечко, сонце, — зітхнула Манюня. — А в мене через ці кляті гризоти — дощ.  
— І де ти їх підчепила?  
— Мабуть, від Тетянки. Вона вчора сказала, що їй сумно, бо вона скучила за бабусею. А мама їй відповіла: «Покинь свої гризоти. У вихідні ми поїдемо до бабусі на гостини». Оце, певно, на мене Тетянчині гризоти й перекинулися. Тепер я теж скучаю за бабусею. Няв-няв-няв...  
— За Тетянчиною?  
— Ні, за своєю бабусею Паму з міста Гереме, що в Каппадокії.  
— Ну то гайда до бабусі Паму на гостини, якщо так позбуваються гризот, — запропонувала Муля. — Мур-мур-мур!  
— Але ж це далеко, аж у Туреччині, — знову сумно зітхнула Манюня. — І до того ж у нас грошей нема.  
— Дурниці! — запевнила подругу Муля. — Полетимо на повітряній кулі. Зараз саме вітер ходовий. Скільки там летіти до тієї Туреччини! Не встигнеш і оком змигнути, як будеш у своєї бабусі. Мур-мур-няв!







Тож киці не стали чекати вихідних, а негайно сіли на повітряну кулю й полетіли. Муля дивилася в підзорну трубу й командувала Манюні, яка кермувала:

— Курс на Чорне море! Так! А тепер до турецького берега! Ліпше не буває! Ось і колишня столиця Туреччини Стамбул. Ну, і де вона, твоя Каппадокія?

— У самому центрі Туреччини. Он вона! — вказала Манюня на скелі, що стирчали із землі, ніби зуби величезного крокодила.




— Які химерні скелі! — здивувалася Муля.  
— Це сліди вулканічної діяльності, — пояснила Манюня.  
— Чиї сліди? — не зрозуміла Муля й одразу розсердилася: — От не знаєш і придумуєш! Хіба вулкани ходять, щоб залишати сліди?  
— Не знаю, чи вулкани ходять, — образилася Манюня. — Але мені бабуся Паму так пояснювала. От у неї і запитай.  
— Запитаю, не сумнівайся, — запевнила Муля і скомандувала: — Випускай гаряче повітря з кулі, приземляємося!



Глянь!  
Он вони, сліди!..

ЧУДЕРНАЦЬКІ  
ГРИБИ





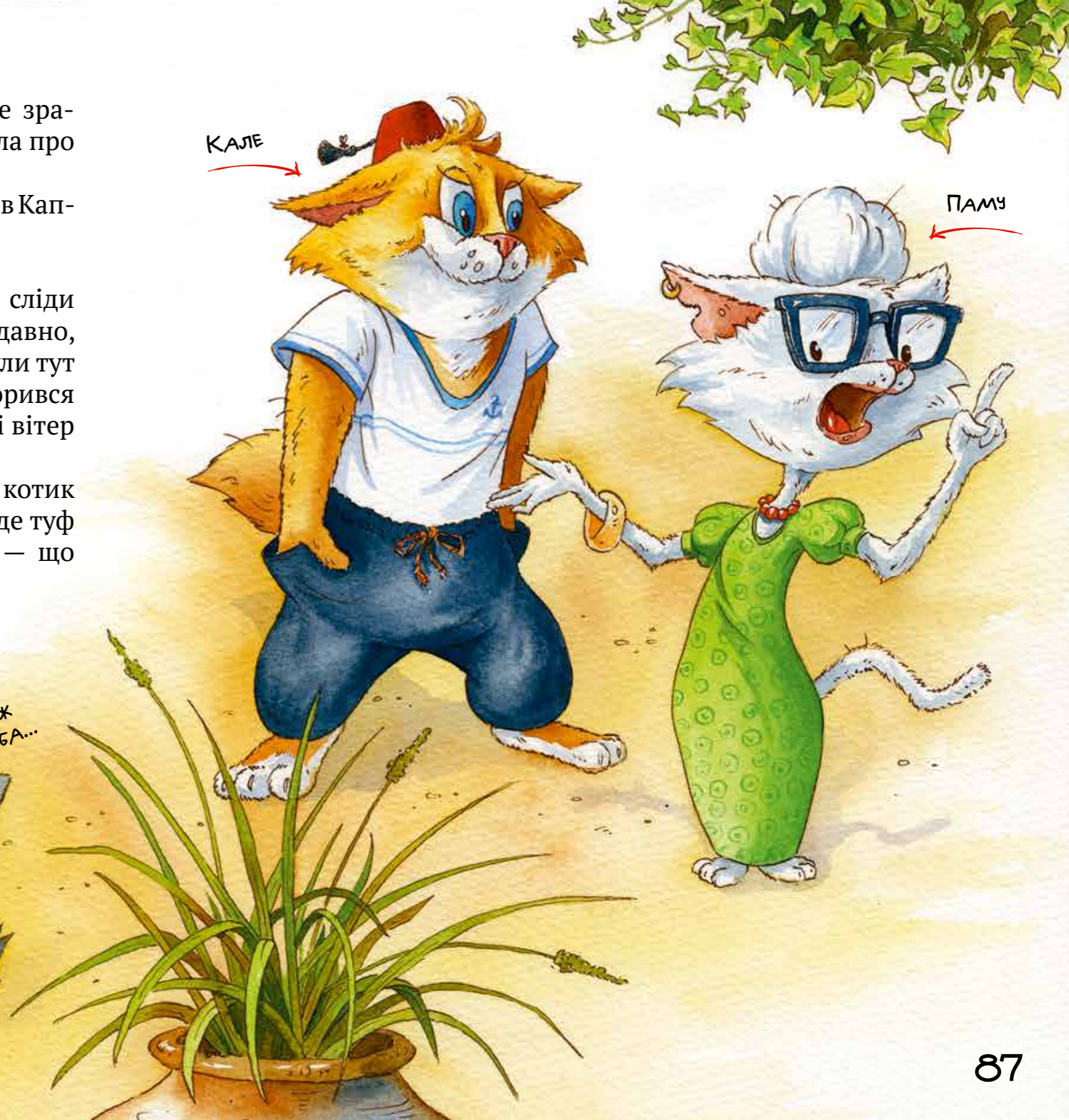
Бабуся Паму, побачивши Манюню й Мулю, дуже зраділа. Манюня, побачивши бабусю Паму, одразу забула про свої гризоти. А Муля негайно запитала:

— Бабусю Паму, чому ви сказали Манюні, що скелі в Каппадокії — це сліди вулканів? Хіба вулкани ходять?

Бабуся Паму пояснила:

— Вулкани, звісно, не ходять. І наші скелі — це сліди не самих вулканів, а вулканічної діяльності. Дуже давно, коли ще й котів не було на світі, три вулкани викинули тут багато попелу й лави. Попіл спресувався і перетворився на туф — камінь такий, не дуже твердий. Тому вода і вітер поступово прогризли його.

— А наші дивовижні скелі, — втрутився в розмову котик Кале, ще один онук бабусі Паму, — утворилися там, де туф був покритий міцною базальтовою кіркою. Міяв, — що турецькою мовою означає «няв».





— А потім прийшли люди й продовжали в цих скелях печери. А за людьми прийшли ми і стали тут жити. Ну, і люди, звісно, теж, куди ж їх подіти?! — додала бабуся Паму.

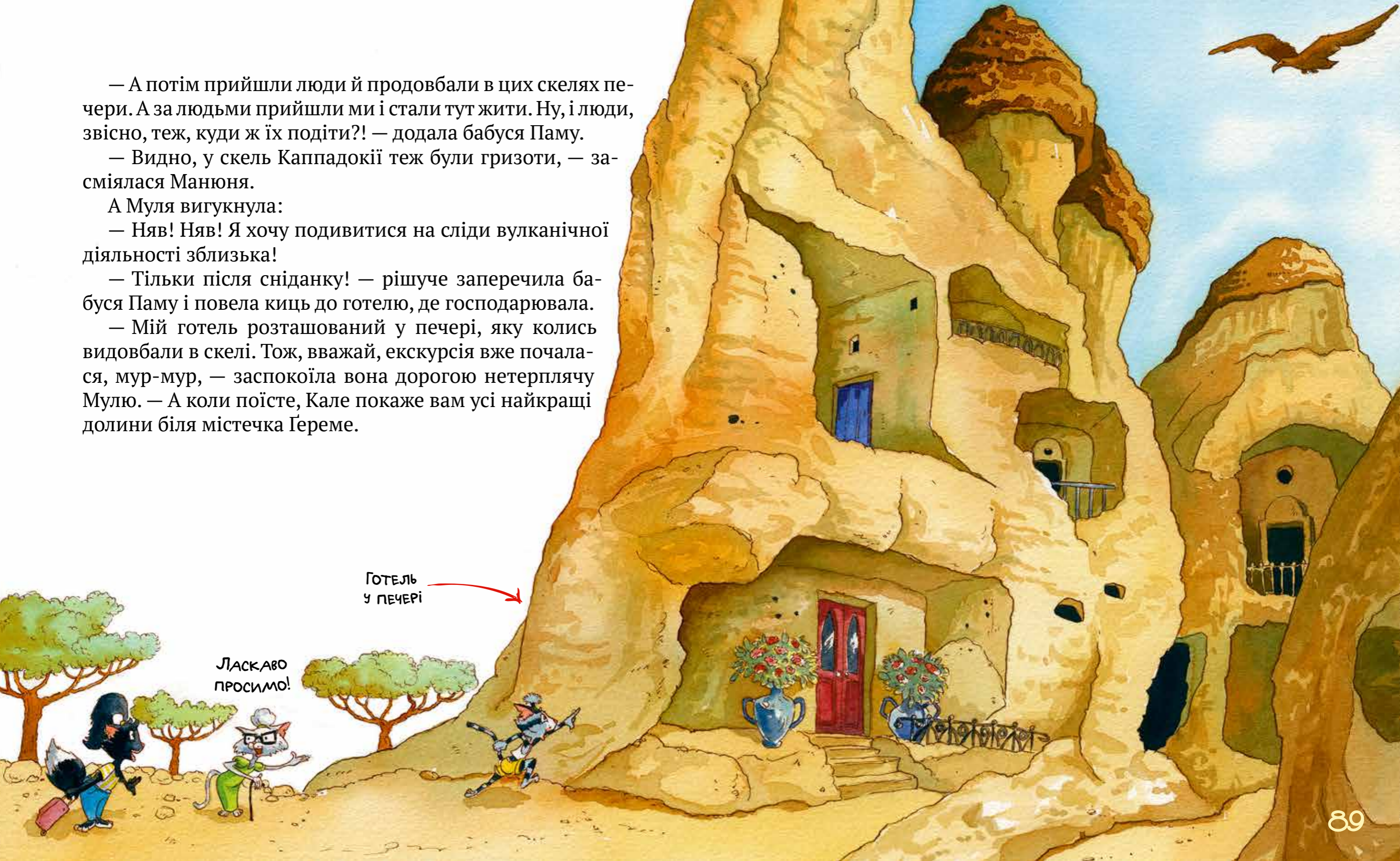
— Видно, у скель Каппадокії теж були гризоти, — засміялася Манюня.

А Муля вигукнула:

— Няв! Няв! Я хочу подивитися на сліди вулканічної діяльності зблизька!

— Тільки після сніданку! — рішуче заперечила бабуся Паму і повела киць до готелю, де господарювала.

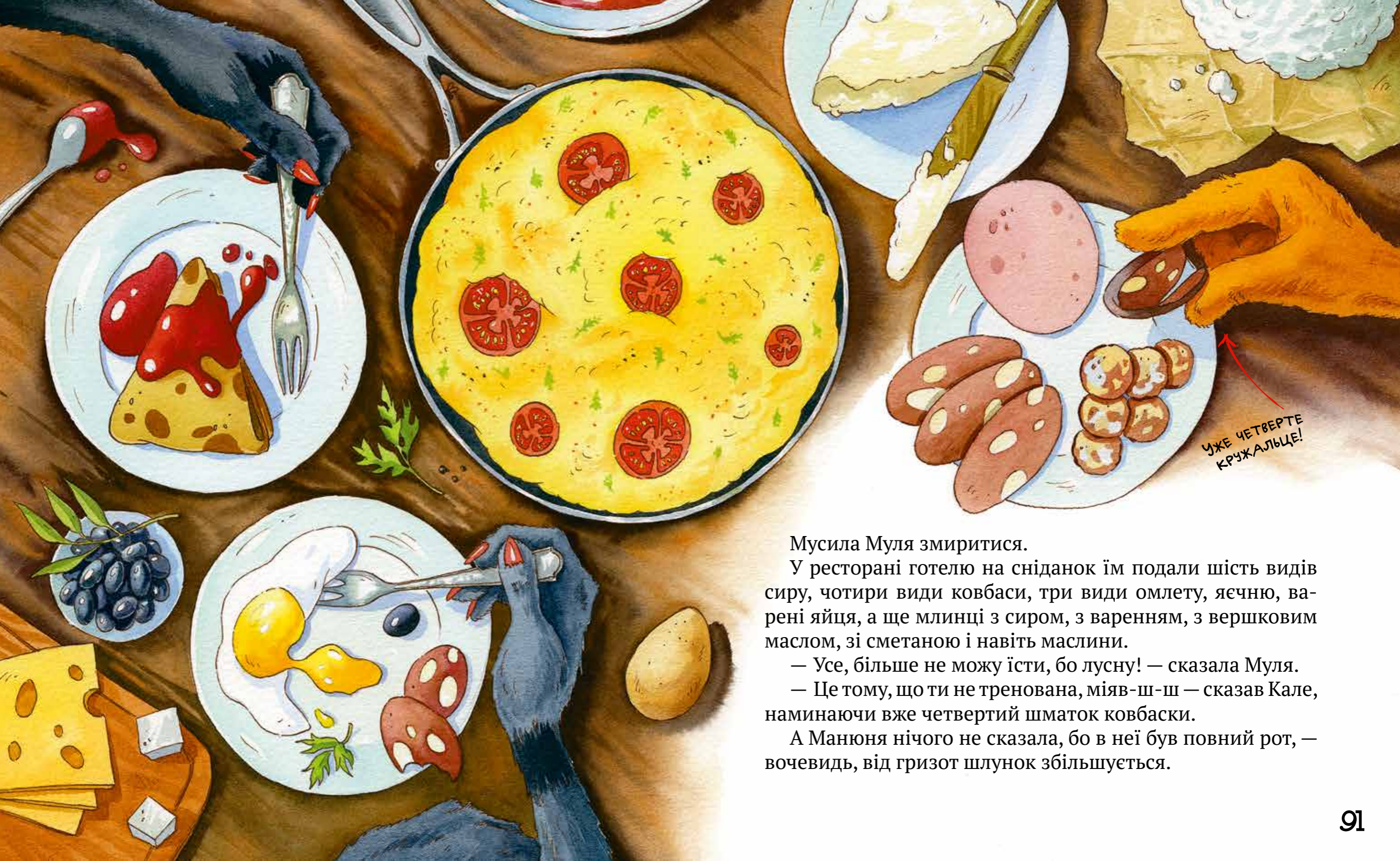
— Мій готель розташований у печері, яку колись видовбали в скелі. Тож, вважай, екскурсія вже почалася, мур-мур, — заспокоїла вона дорогою нетерплячу Мулю. — А коли поїсте, Кале покаже вам усі найкращі долини біля містечка Гереме.



ГОТЕЛЬ  
у ПЕЧЕРІ

ЛАСКАВО  
ПРОСИМО!





УЖЕ ЧЕТВЕРТЕ  
КРУЖАЛЬЦЕ!

Мусила Муля змиритися.

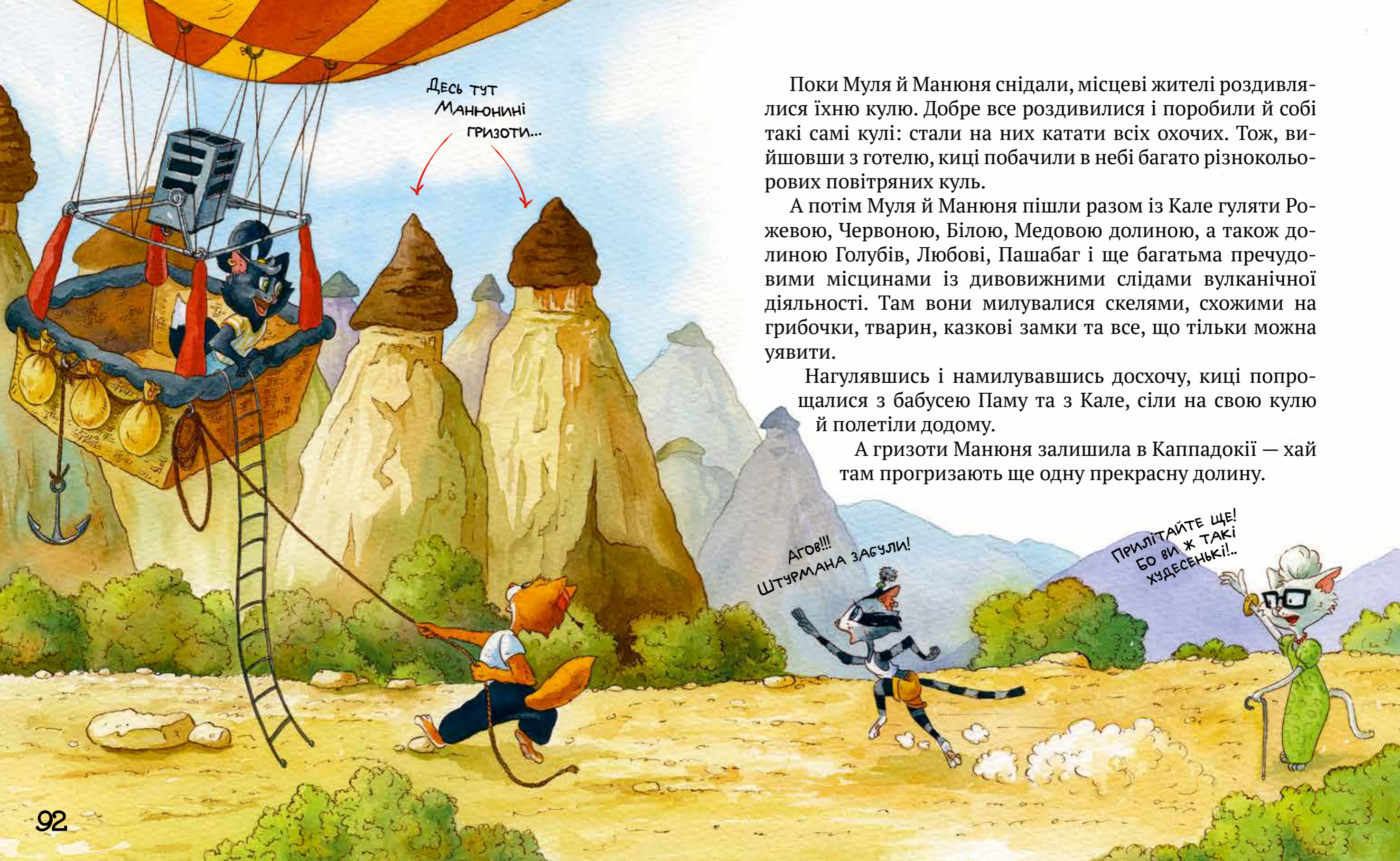
У ресторані готелю на сніданок їм подали шість видів сиру, чотири види ковбаси, три види омлету, яєчню, варені яйця, а ще млинці з сиром, з варенням, з вершковим маслом, зі сметаною і навіть маслини.

— Усе, більше не можу їсти, бо лусну! — сказала Муля.

— Це тому, що ти не тренована, м'яв-ш-ш — сказав Кале, наминаючи вже четвертий шматок ковбаски.

А Манюня нічого не сказала, бо в неї був повний рот, — вочевидь, від гризот шлунок збільшується.





ДЕСЬ ТУТ  
МАНЮНИНІ  
ГРИЗОТИ...

Поки Муля й Манюня снідали, місцеві жителі роздивлялися їхню кулю. Добре все роздивилися і поробили й собі такі самі кулі: стали на них катати всіх охочих. Тож, виїшовши з готелю, киці побачили в небі багато різнокольорових повітряних куль.

А потім Муля й Манюня пішли разом із Кале гуляти Рожевою, Червоною, Білою, Медовою долиною, а також долиною Голубів, Любові, Пашабаг і ще багатьма пречудовими місцинами із дивовижними слідами вулканічної діяльності. Там вони милувалися скелями, схожими на грибочки, тварин, казкові замки та все, що тільки можна уявити.

Нагулявшись і намілувавшись досхочу, киці попрощалися з бабусяю Паму та з Кале, сіли на свою кулю й полетіли додому.

А гризоти Манюня залишила в Каппадокії — хай там прогризають ще одну прекрасну долину.

АГОВ!!!  
ШТУРМАНА ЗАБУЛИ!

ПРИЛІТАЙТЕ ЩЕ!  
БО ВИ Ж ТАКІ  
ХУДЕСЕНЬКІ!..



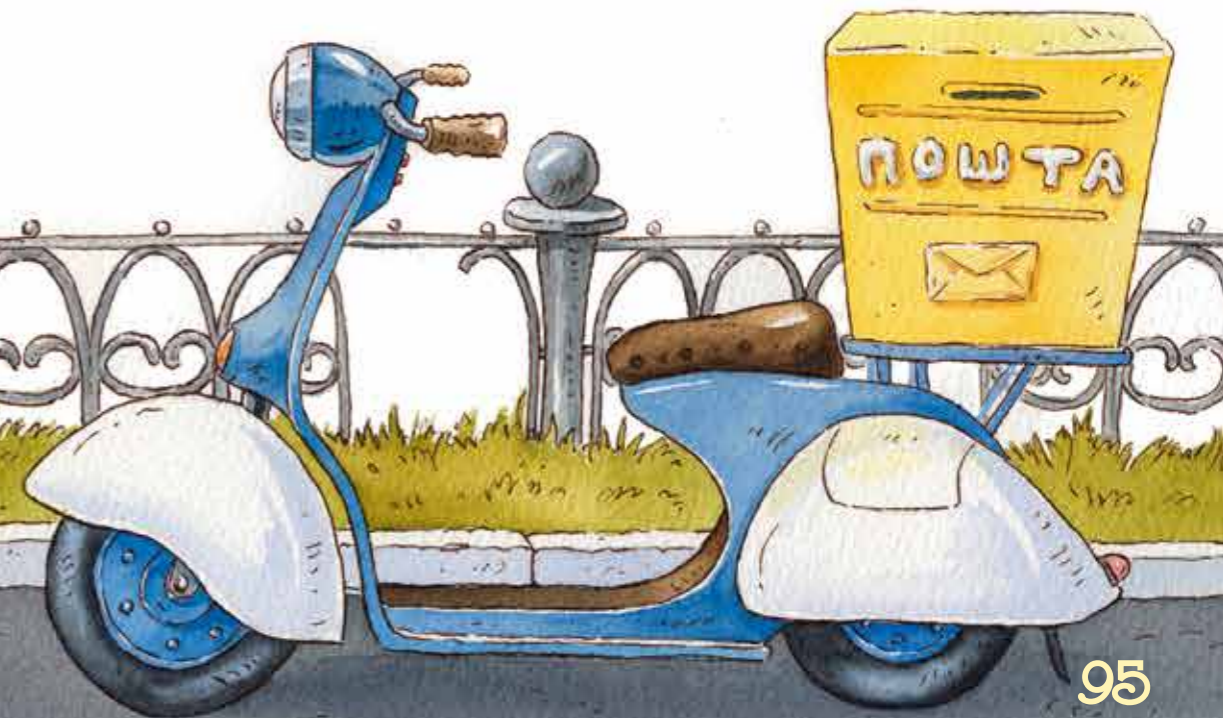


## Точна адреса

### Муля й Манюня в Африці

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось Манюня отримала листівку від свого африканського родича. З одного боку листівки була фотографія самого родича з усією своєю родиною, а з другого нашкрябано: «Люба Манюню, ми живемо добре. Приїзди в гості! Твій двоюрідний дядечко Лев», — і зворотна адреса: «Африка».





Манюня розхвилювалася та відразу побігла з листівкою до Мулі.

— Мулечко, збирайся, мурщій, тобто мерщій! — гукнула вона з порога. — Ми їдемо до дядечка Лева в Африку!

Муля повагом зістрибнула з підвіконня і, потягнувшись, запитала:

— А куди саме? Няв! Африка велика.

Манюня розгублено закліпала очима й сказала:

— А я не знаю. Ось дивись, — вона простягнула подрузі листівку, — тут написано «Африка».

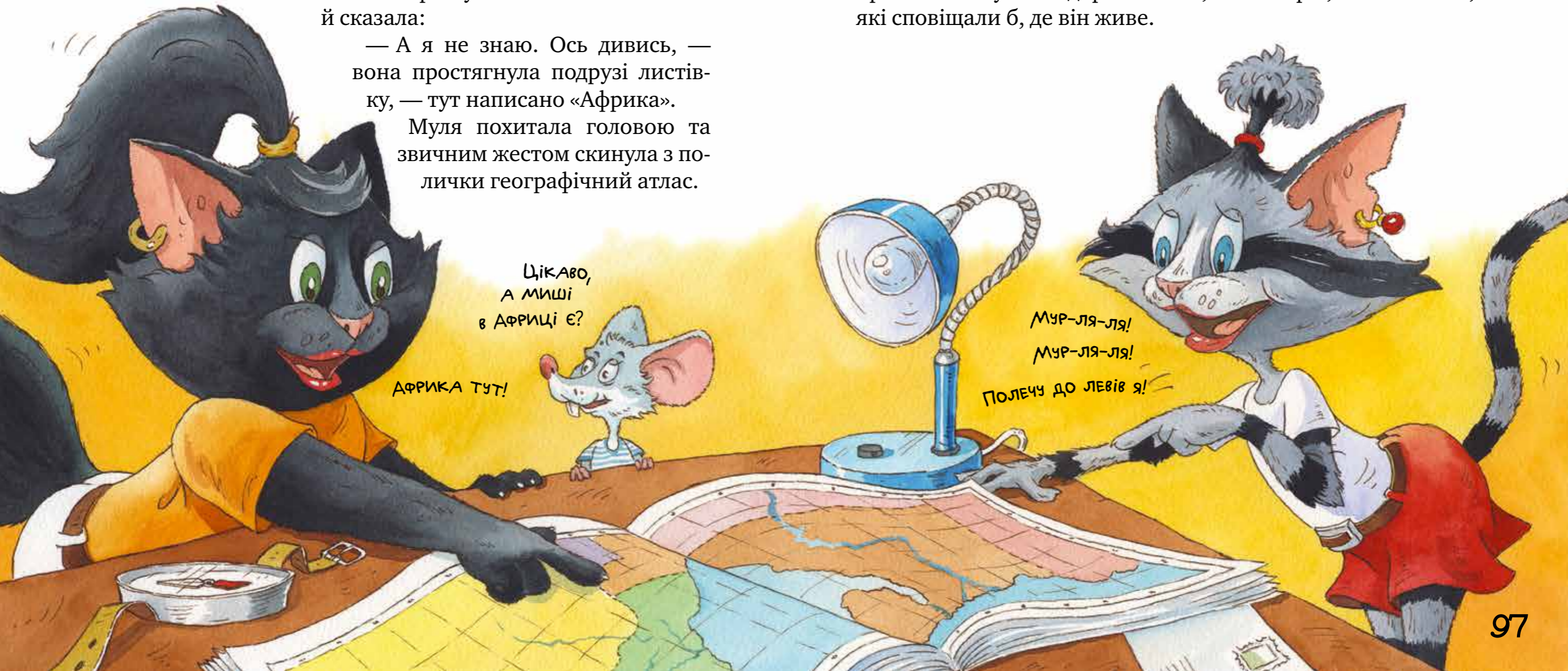
Муля похитала головою та звичним жестом скинула з полочки географічний атлас.

— Ну ось, — переможно вказала чорна киця на розгорнуту сторінку, — все ясно: ми їдемо в Марокко.

— Мур-рокко — це чудово! — вигукнула Манюня.

Киці відчинили свою скарбничку, в яку складали всі подаровані та знайдені грошики, купили квитки на літак — і вирушили до Африки.

Проте знайти дядечка Лева в Марокко виявилось не просто. Не було ні дороговказів, ні банерів, ні табличок, які сповіщали б, де він живе.



Цікаво,  
А миші  
в Африці є?

Африка тут!

Мур-ля-ля!  
Мур-ля-ля!  
Полечу до Левів я!





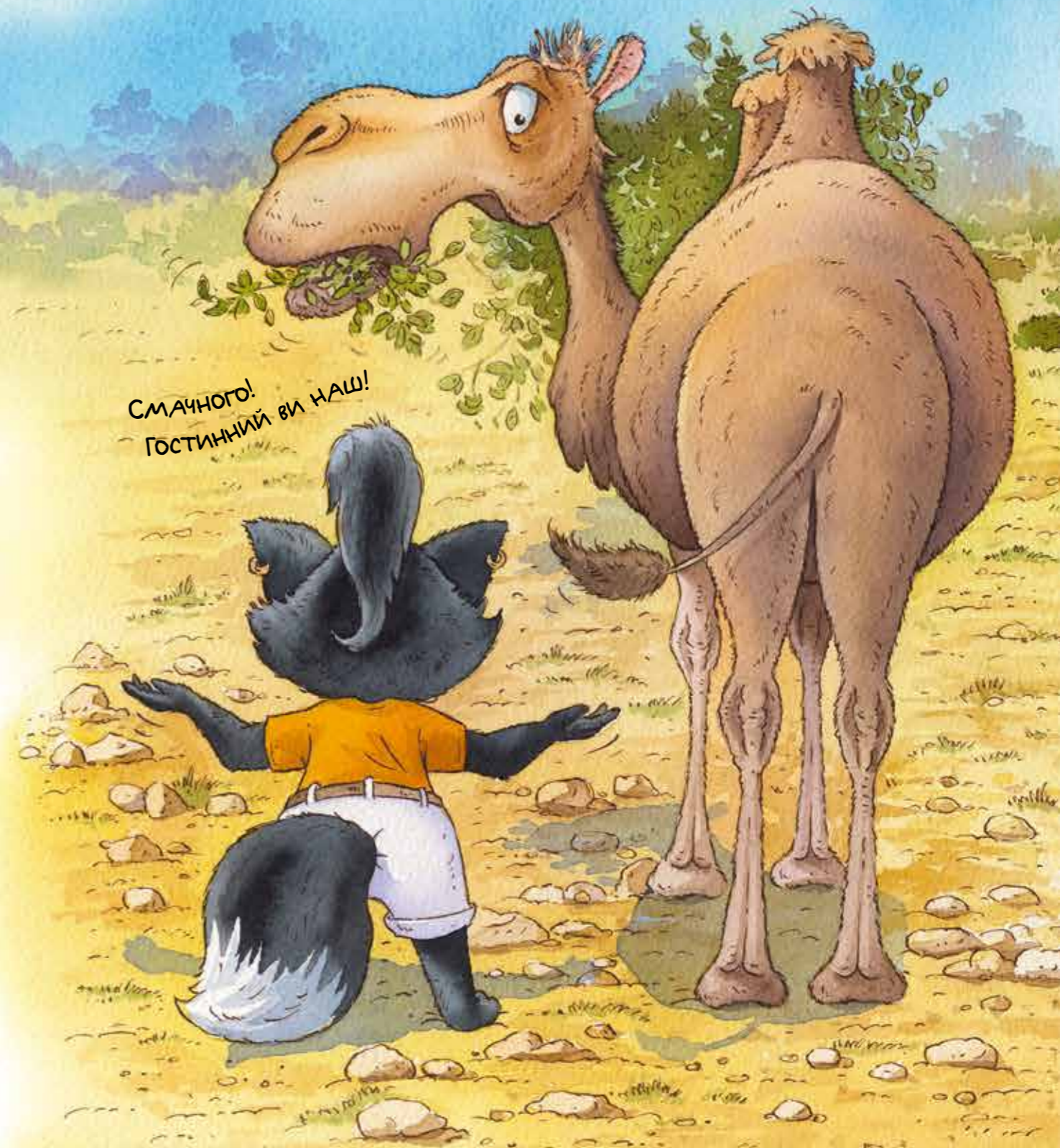
ДОРОГОВКАЗІВ  
НЕМА!  
І ДОРІГ НЕМА!

Киці шукали його лігво серед червоних будинків міста Марракеша, серед білих будинків міста Ес-Сувейри, серед зелених пальмових гаїв і жовтих пісків пустелі. Але ніде не те що лігва, а навіть сліду дядечка Лева не знаходили.

Нарешті киці вирішили звернутися до місцевого верблюда.

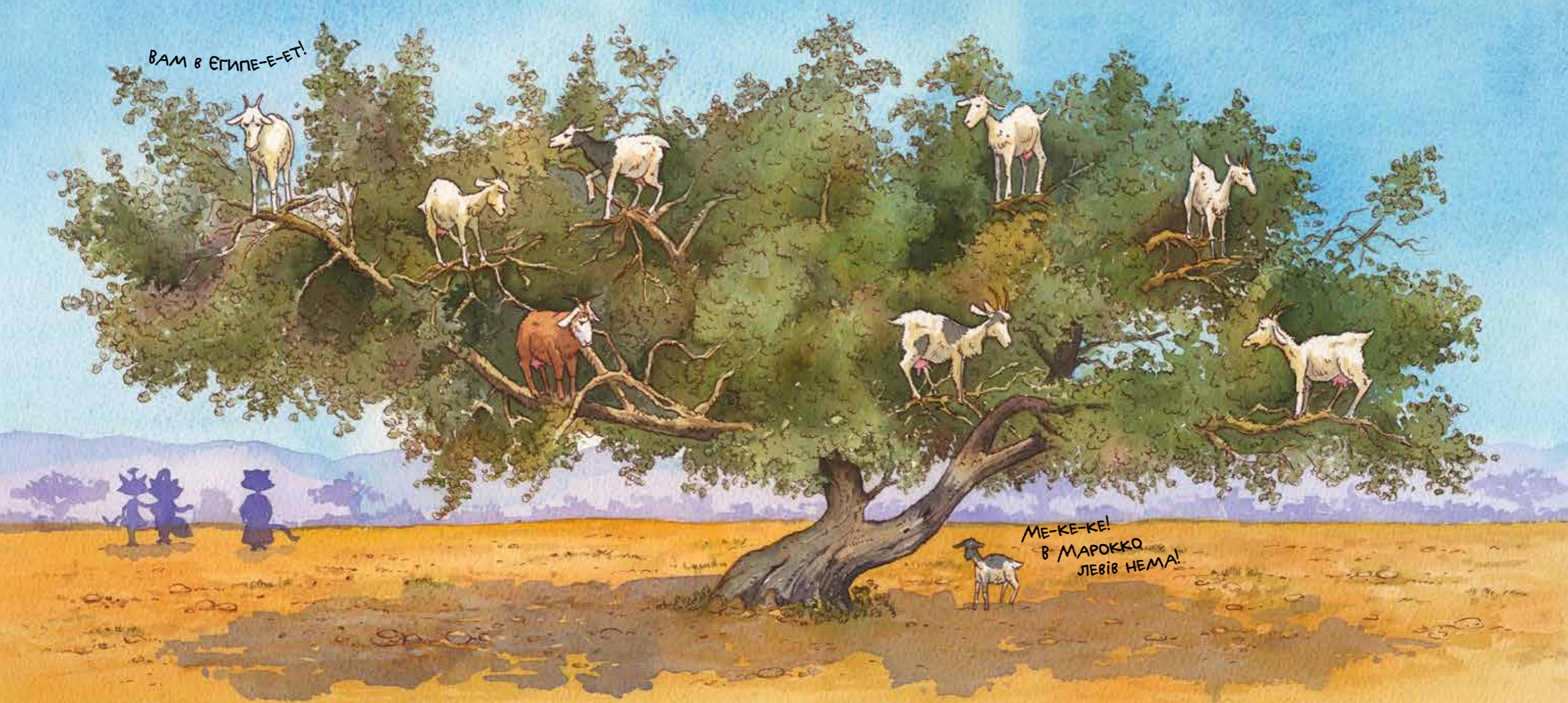
— Вибачте, ви не підкажете, де живе дядечко Лев? — ввічливо спитали вони.

— Немає в нас ніяких левів, у нас тільки верблюди, — не припиняючи жувати, зверхньо відповів верблюд і відвернувся.



СМАЧНОГО!  
ГОСТИННИЙ ВИ НАШ!





Киці хотіли засмутитися, але тут до них підійшов марокканський кіт і сказав:

— Ви не думайте, у нас не тільки верблюди є. У нас у Марокко і котів багато, і кіз, які по деревах стрибають, і змії, і лелек, і...

— А леви, леви у вас є? — нетерпляче перебила марокканського kota Муля.

— Ні, левів, на жаль, нема, — зітхнув марокканський кіт, — колись були, а зараз нема. Але ви не журіться. Їдьте до мого брата. Ось його точна адреса: Єгипет, місто Каїр,



вулиця Мускі, третє підворіття праворуч. Він вам покаже левів. У Єгипті леви вже напевно мають бути.

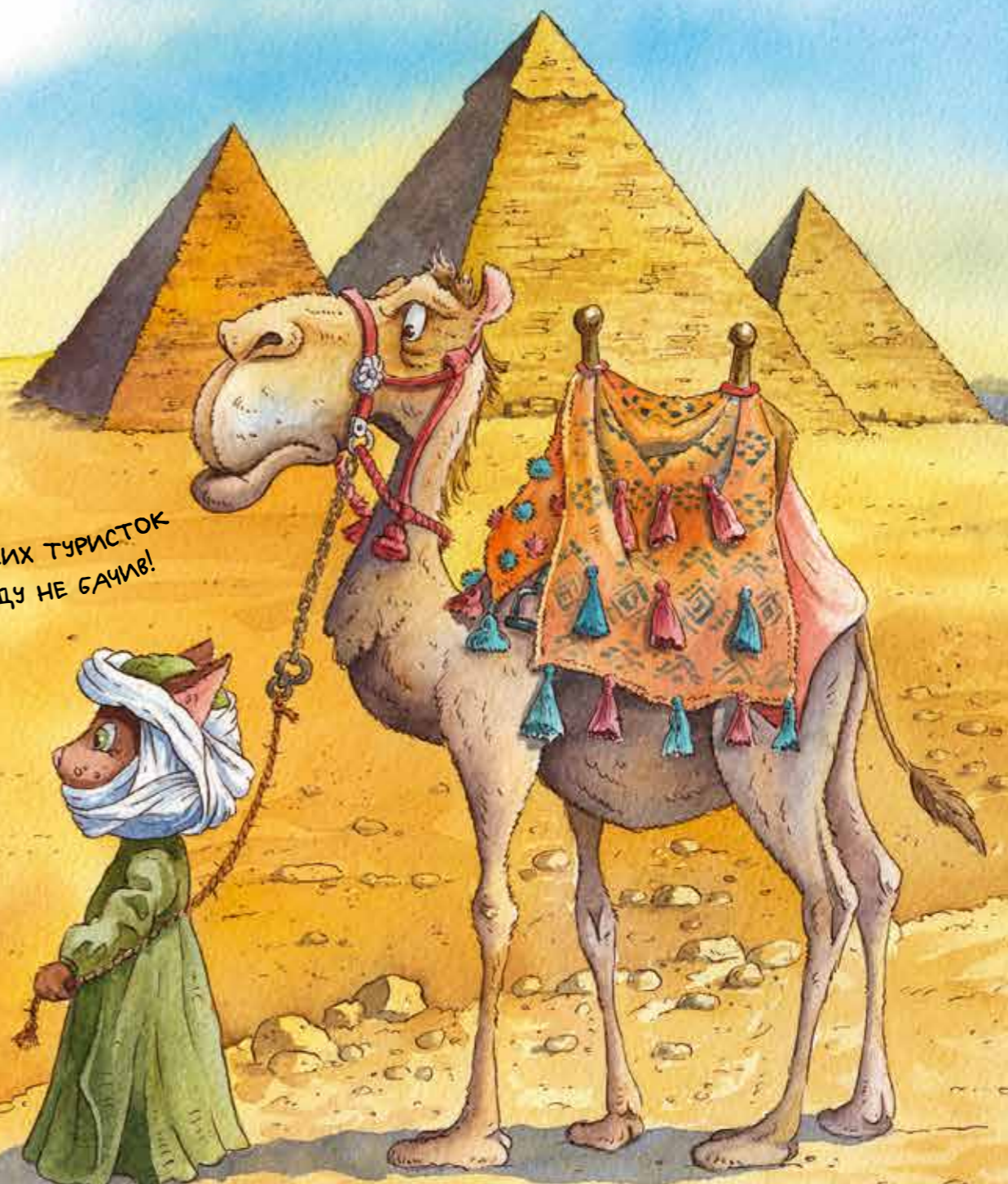
Киці подякували марокканському коту й вирушили до Єгипту.

— Звісно, є! Звісно, знаю! — вигукнув єгипетський брат марокканського кота, коли наші киці запитали його про Лева. — Ходімо, покажу!

Ішли вони, йшли каїрськими вулицями, а далі йшли вони, йшли єгипетськими пісками — повз піраміду Хафра, повз піраміду Мікеріна, повз піраміду Хеопса — і нарешті дійшли.



ТАКИХ ТУРИСТОК  
ЗРОДУ НЕ БАЧИВ!



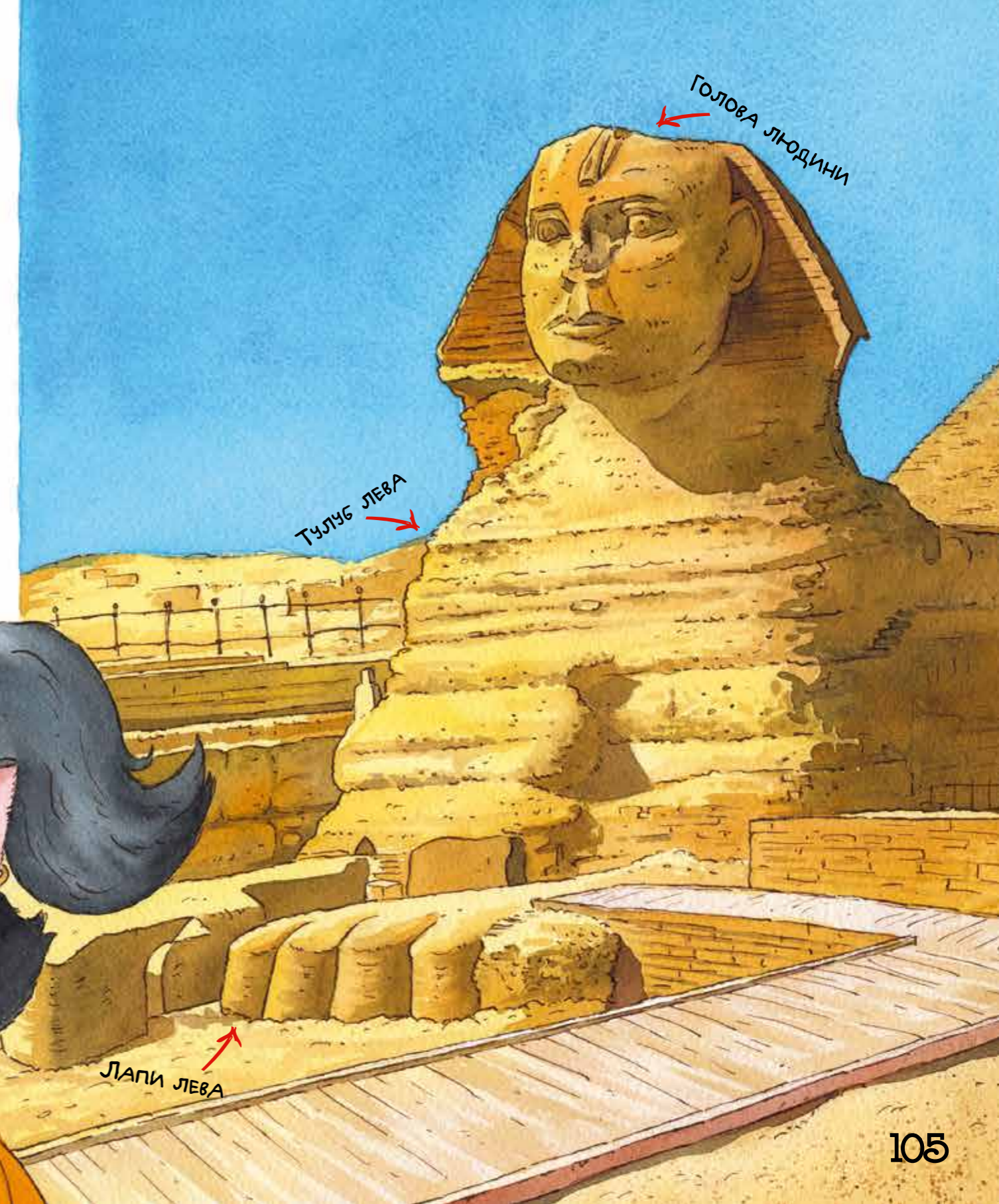


— Ось, — урочисто промовив єгипетський кіт. — Це лев. Щоправда, люди називають його Сфінксом, і він трохи дивний: голова в нього як у людини, крила як у орла, а хвіст — як у бика. Зате подивіться, які лапи — справжні левині!

— Ні, — похитала головою Манюня, — це не мій дядечко Лев. У мого дядечка все своє: і голова, і хвіст. А крила йому ні до чого.

— Так, це не дядечко Лев! — кивнула Муля. — Дядечко Лев справжній, а цей — кам'яний.

— Інших левів у нас немає, — зітхнув єгипетський кіт. — Колись були, а тепер нема. Пошукайте в Кенії. Зараз у диких звірів модно жити в національних парках. Може, і леви там є.

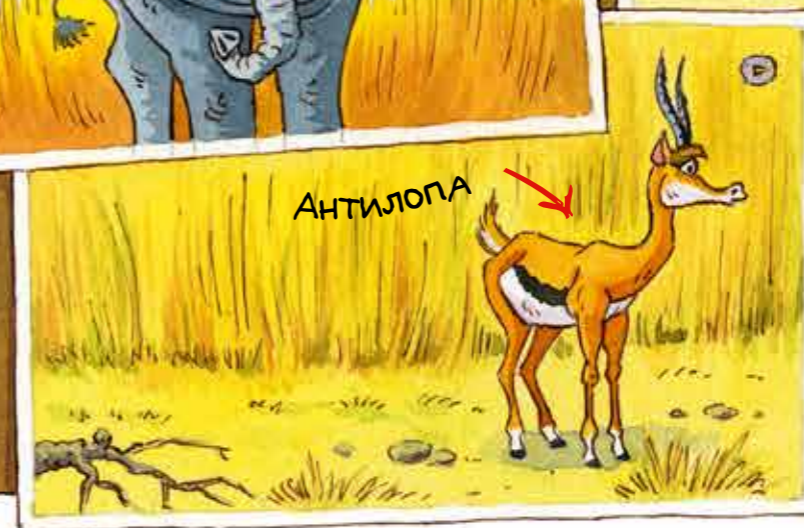
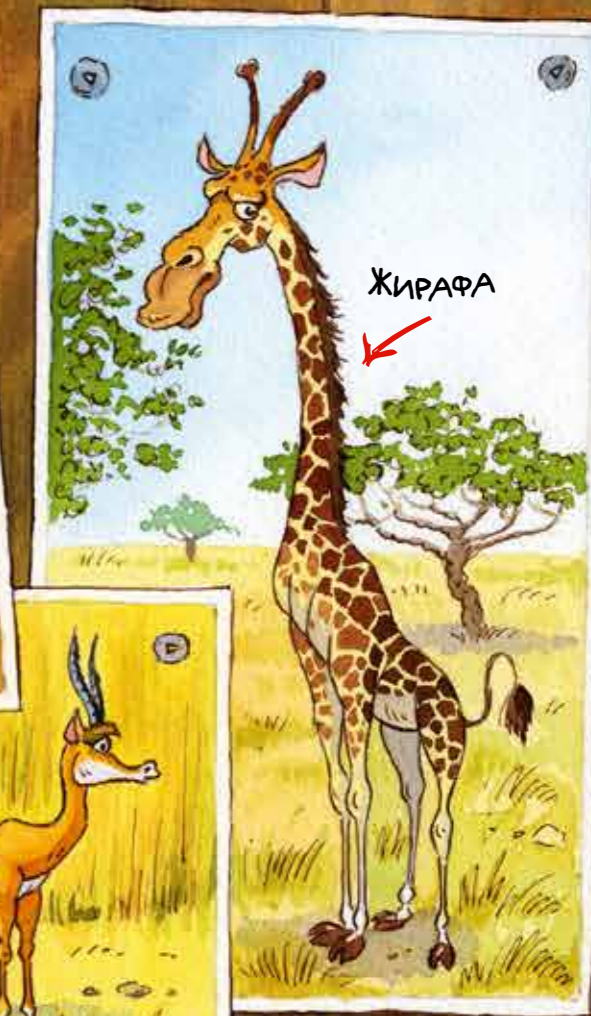
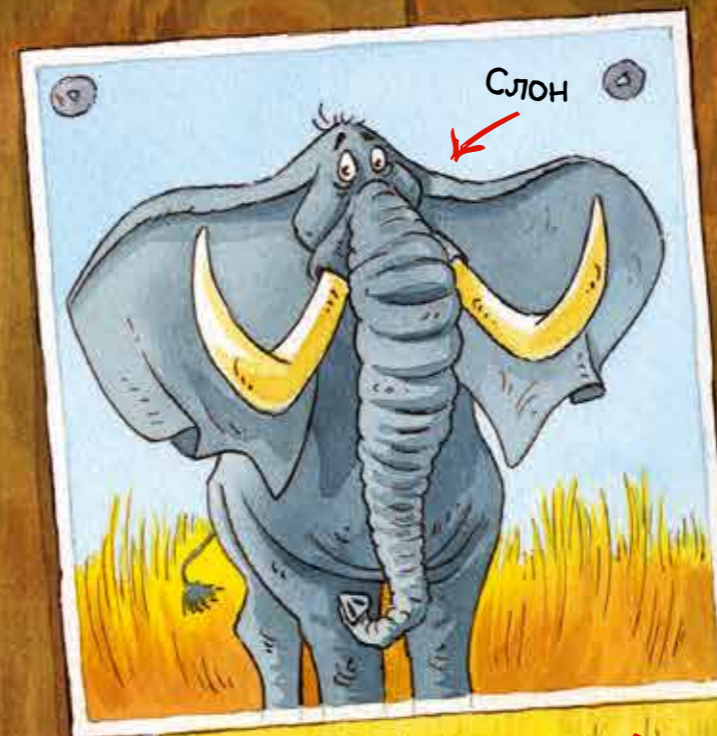
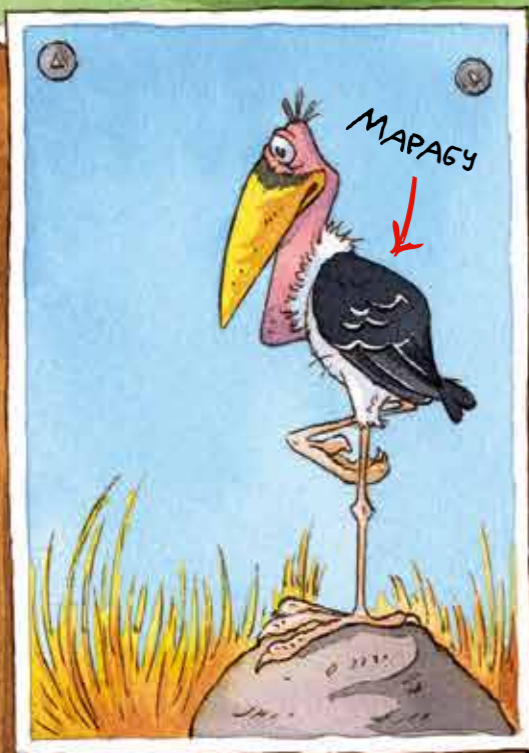


ЗАТЕ ТЕПЕР ВИ  
ЗНАЙОМІ ЗІ СФІНКСОМ...  
І ЗІ МНОЮ!

ЦЕ, МОЖЕ, І ДЯДЕЧКО,  
АЛЕ НЕ МІЙ!

ТАК ПРИКРО!





Муля й Манюня дослухалися до поради й мерщій поїхали в Кенію. Там справді на великих просторах, які називалися національним парком, жило багато-багато диких звірів і птахів: і слони, й антилопи, і зебри, і жирафи, і страуси, і бегемоти, і мавпи, і крокодили, і марабу і ще казна-хто! І що найприємніше: всі вони добре знали дядечка Лева й одразу розказали Мулі й Манюні, де він живе.





А ТА СМУГАСТА  
З КОКТЕЙЛЕМ  
НІЧОГЕНЬКА!

МАНЮНЯ?!

ЛЮЛІ-ЛЮЛІ!  
НЯМ-НЯМ-НЯМ!  
Я ЗЕРНЯТКА  
НЕ ВІДДАМ!



ОТАКЕ ЖИТТЯ  
МЕНІ ПОДОБАЄТЬСЯ!

І киці нарешті прийшли до Левиного лігва. Там їх радо зустріли сам дядечко Лев і вся левина родина. А потім вони всі разом лежали в затінку під великим деревом.

А коли зайшло сонце і стало прохолодніше, гуляли по національному парку. І киці з левенятами, які поки що вміли тільки нявчати, як коти, вчилися голосно рикати — так, щоб аж луна покотилася парком.





А наступного дня Муля й Манюня сфотографувалися з левиною родиною та відіслали листівку Тетянці. А на звороті написали:

ЛЮБА ТЕТЯНКО, У НАС УСЕ ДОБРЕ. БЕРИ З СОБОЮ АНДРІЙКА, ЛЕНУСИКА, ДУСИКА, ПРИНЦЕСУ І ВСІХ ДРУЗІВ — І ПРИЇЗДІТЬ ДО ДЯДЕЧКА ЛЕВА, БО ЗАРАЗ МОДНО ЖИТИ В НАЦІОНАЛЬНИХ ПАРКАХ. ЧЕКАЄМО!

Твої Муля й Манюня

І не забули написати точну адресу: «Африка. Кенія. Національний парк. Третє дерево скраю. Левине лігво».

Скажіть «ПАЛЯНИ-И-ИЦЯ»!



ДЕ ПАЛЯНИЦЯ?





## Війна з мишами

Муля й Манюня в Іспанії

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

От якось Муля гуляла по книжковій полиці й зачепила товсту-претовсту книжку. Книжка впала — і розгорнулася на сторінці, де писалося про те, як лицар Дон-Кіхот із Ла-Манчі та його вірний зброєносець Санчо Панса воювали з велетнями. Мулі стало так цікаво, що вона прочитала всю сторінку, а потім побігла до Манюні.







Круто!  
А я хто?

Я — Дон-Кі-Муля!

МЕНЕ КЛИКАЛИ?

— Я тепер не киця, а лицар Дон-Кі-Муля з Ла-Манчі! — вигукнула вона з порога.

— А я тоді хто? — здивовано запитала Манюня.

— Ти — мій вірний зброєносець Санчо Манса, тому маєш називати мене «ваша мурмилість». І ми їдемо до Іспанії воювати з велетнями!

— Ой, Мулечко, тобто ваша мурмилість, велетні ж такі великі. Я боюсь!

— Не бійся, — усміхнулася Муля. — Велетні — це насправді вітряки. Вітряки мелють зерно на борошно. А де зерно — там завжди миші...

— Миші?! — вигукнула Манюня, й очі в неї заблищали. — Мулечко, ваша мурмилість, їдьмо мерщій воювати з мишами!

— Не так швидко, мій вірний Санчо Мансо, я маю спочатку написати іспанському королю, — відповіла Муля й сіла шкрябати листа.

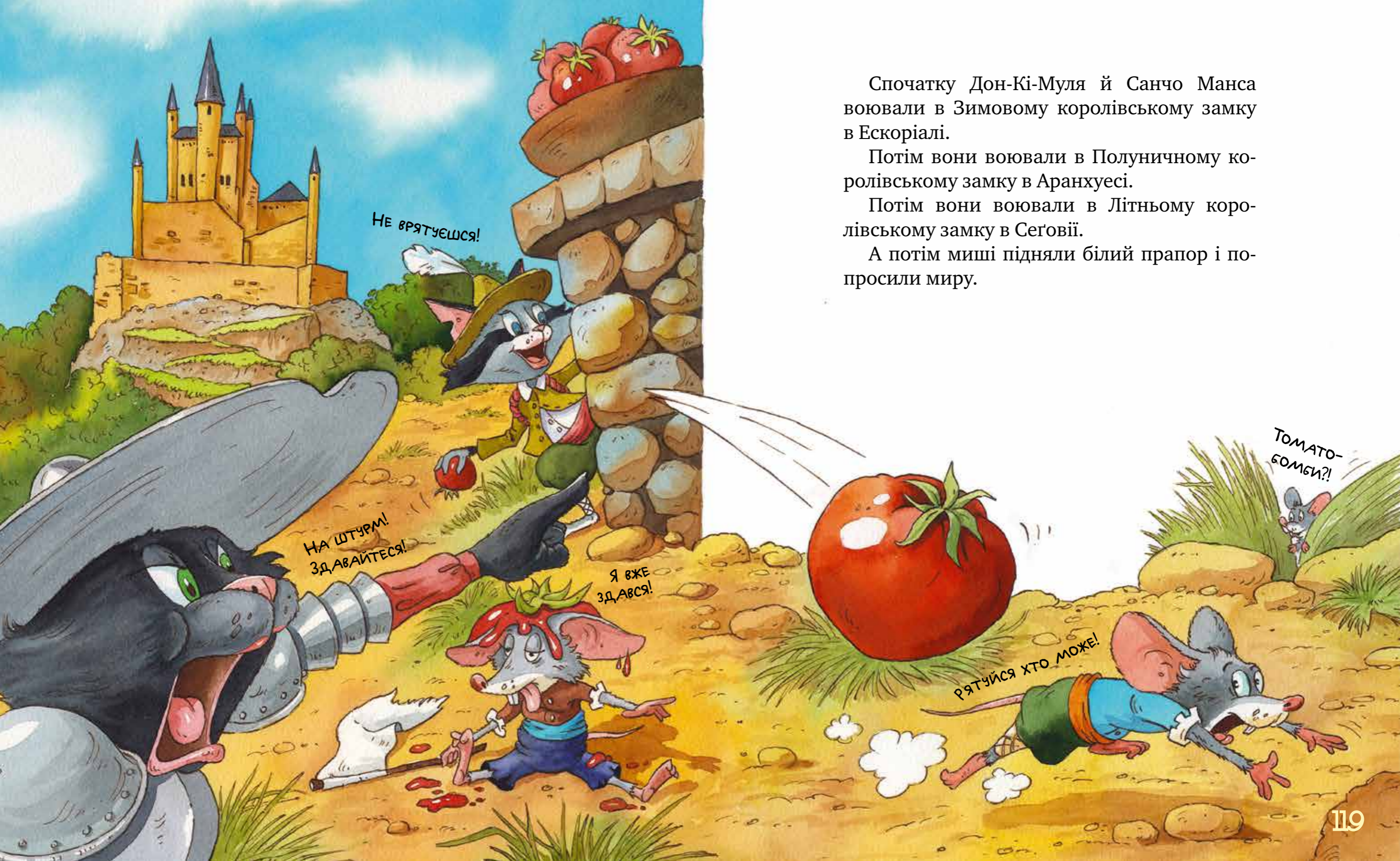




Іспанський король дуже зацікавився посланням і запросив лицаря Дон-Кі-Мулю та його вірного зброєносця Санчо Мансу на війну з мишами. І навіть прислав по них свій королівський літак.







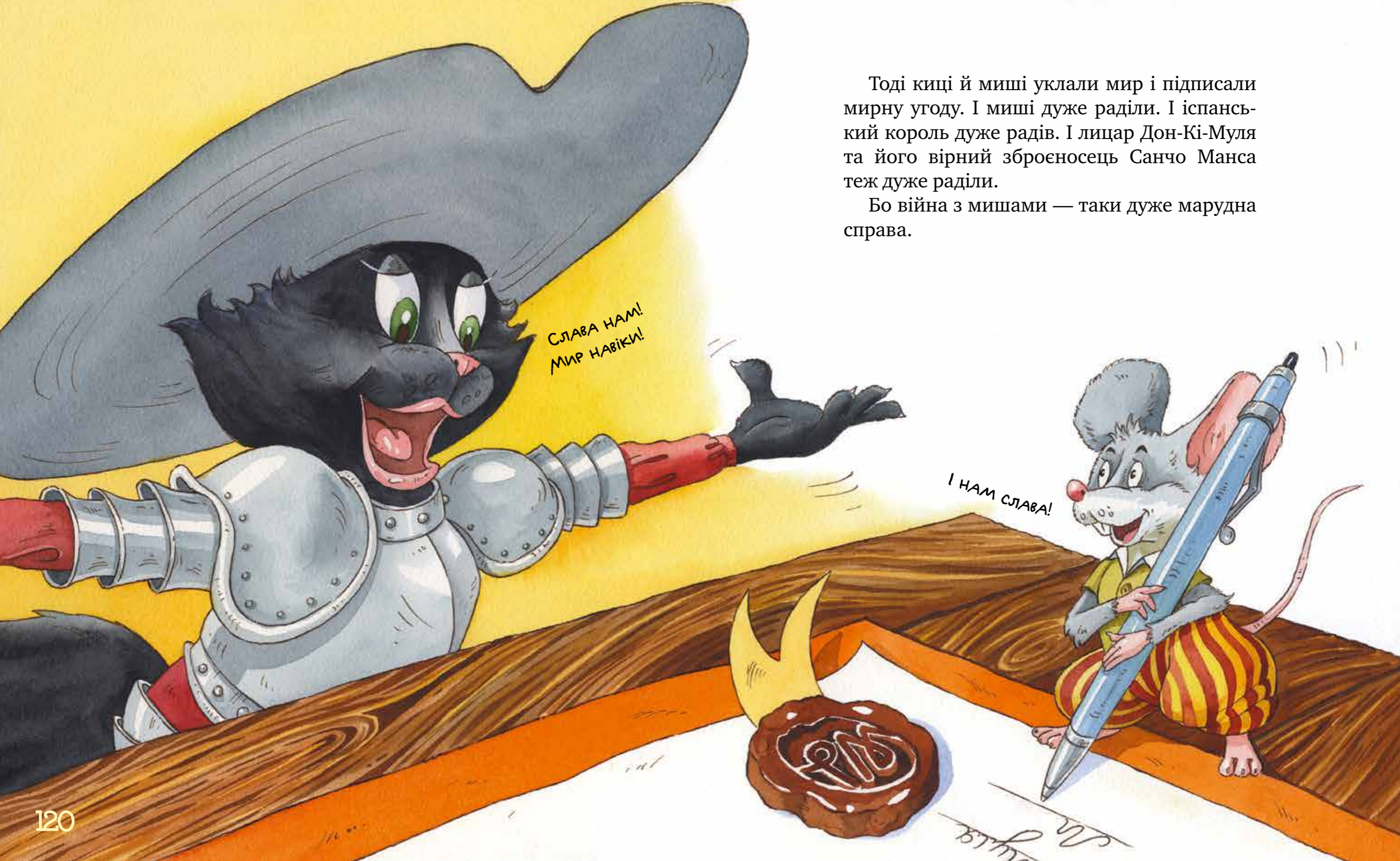
Спочатку Дон-Кі-Муля й Санчо Манса воювали в Зимовому королівському замку в Ескоріалі.

Потім вони воювали в Полуничному королівському замку в Аранхуесі.

Потім вони воювали в Літньому королівському замку в Сеговії.

А потім миші підняли білий прапор і попросили миру.





СЛАВА НАМ!  
МИР НАВІКИ!

І НАМ СЛАВА!

Тоді киці й миші уклали мир і підписали мирну угоду. І миші дуже раділи. І іспанський король дуже радів. І лицар Дон-Кі-Муля та його вірний зброєносець Санчо Манса теж дуже раділи.

Бо війна з мишами — таки дуже марудна справа.





Після перемоги король улаштував святковий феєрверк і гуляння. А лицареві Дон-Кі-Мулі та його вірному зброєноцю Санчо Мансі вручили медалі та велику головку манчеги — улюбленого сиру всіх лицарів і зброєносців з Ла-Манчі.

І лицар Дон-Кі-Муля та його вірний зброєносець Санчо Манса зі славою повернулися додому.

А вітряки, чи то пак велетні, їм в Іспанії так і не трапилися.



ЩО, ПРОГРАВ,  
ХВОСТАТИЙ?!

БУДЕМО НАРОЩУВАТИ  
НАШУ МІЦЬ!



## Страшно цікава казка

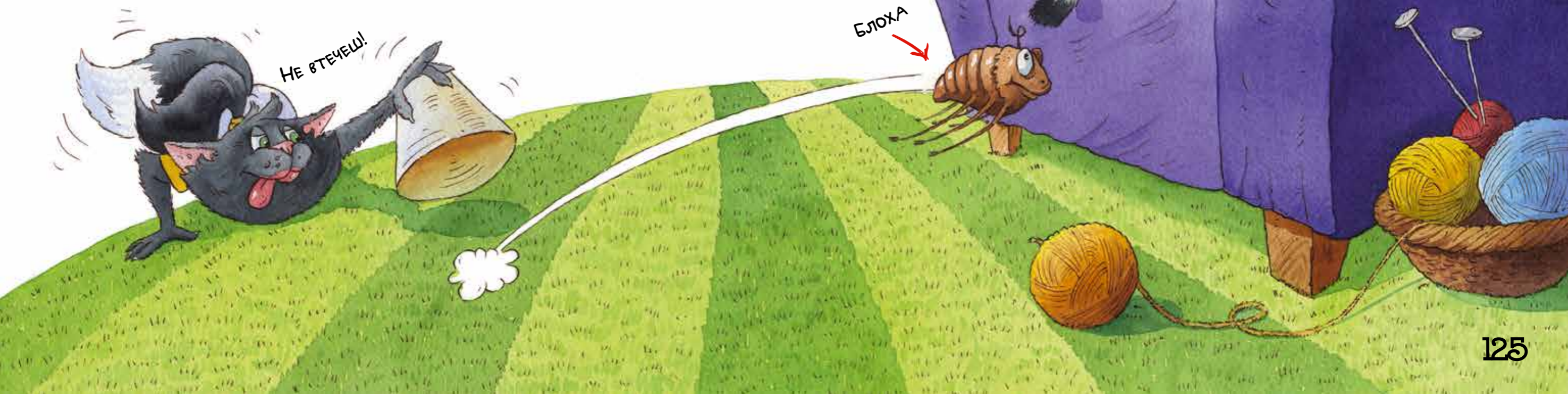
Муля й Манюня в Румунії

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось Муля й Манюня сиділи у великій кімнаті. Манюня гортала нову книжку своєї хазяйки, а Муля ловила блоху, яка непроханою приїхала на ній в гості до Манюні.

— Мулечко, а ти боїшся вампірів? — запитала раптом смугаста киця.

— А чого їх боятися? Вони ж несправжні, — відповіла Муля. — Це радше бліх треба боятися. Ось хто справжні кровопивці!







БР-Р-Р!  
Я ТЕЖ НЕ ЛЮБЛЮ  
ЧАСНИКУ!

— А в цій книжці написано, що найголовніший вампір — граф Дракула — насправді жив колись у Румунії, — не погодилася Манюня.

— Є лише один спосіб розв'язати нашу науковудискусію, — повторила чорна киця вчитану в книжці фразу і додала: — поїхати до Румунії та переконатися, що я, як завжди, мала слушність, і все це казки. До речі, дискусія — це така суперечка, але без бійки, — пояснила Муля. — Тож збирайся просто зараз, бо я таки зловила блоху, і вона пообіцяла мені викуп за своє життя. Няв!

— Я завжди готова, — підскочила Манюня. — Ось тільки часник візьму. Мур!

— А часник тобі навіщо? — здивувалася Муля.

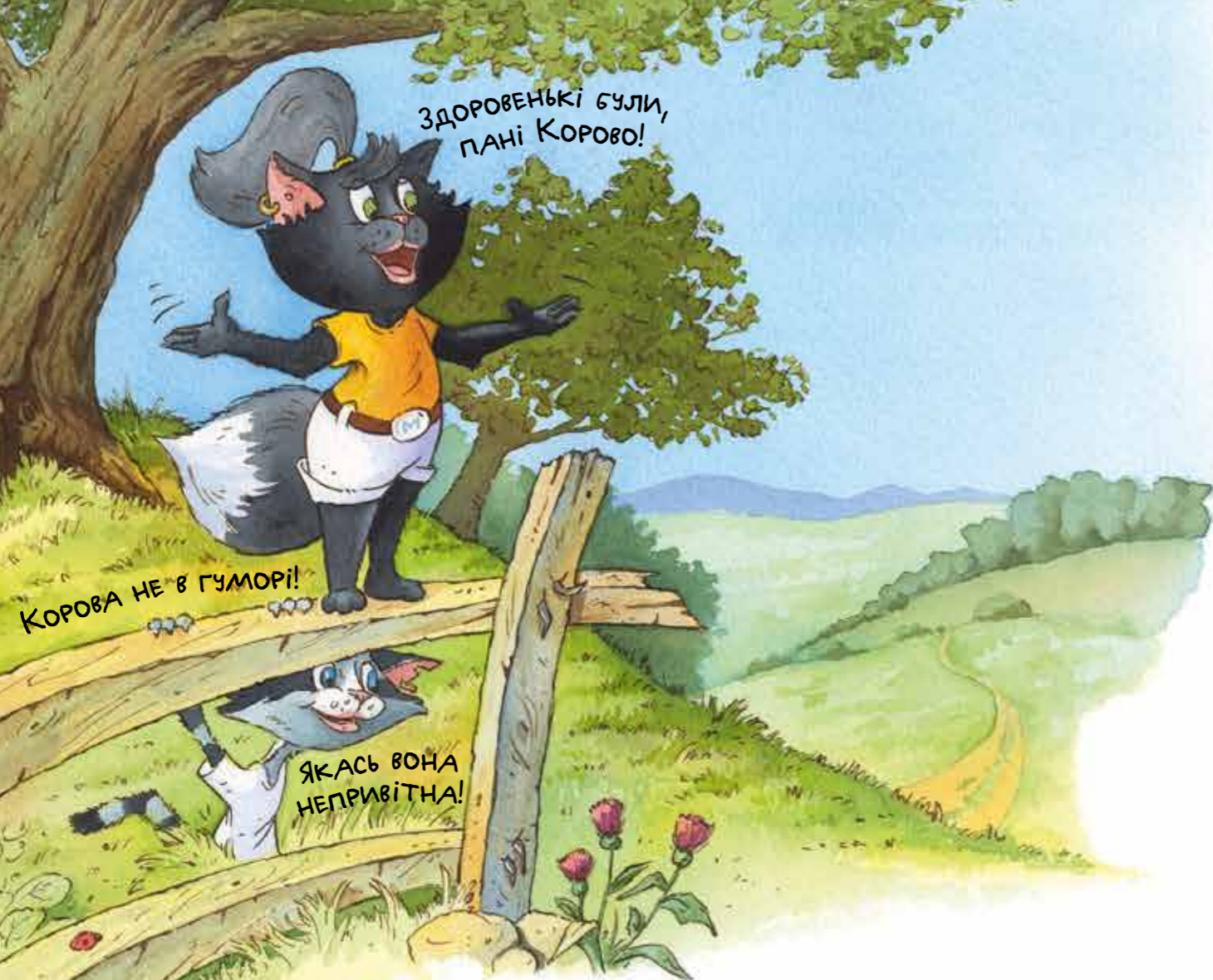
— Його вампіри дуже бояться, — відповіла смугаста киця і повісила собі та подрузі на груди по головці часнику.

Муля й Манюня взяли грошик, який блоха віддала їм за своє життя, сіли в автобус — і поїхали до Румунії.

ОТО ВСКОЧИЛА В ХАЛЕПУ!  
ЗНОВУ ГРОШИКИ НА ВІТЕР!







ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ,  
ПАНІ КОРОВО!

КОРОВА НЕ В ГУМОРІ!

ЯКАСЬ ВОНА  
НЕПРИВІТНА!

— Доброго дня! Скажіть, будь ласка, де живуть вампіри? — чемно запитала смугаста киця в корови, яка паслася на румунській луці.

— *Buenos días!* — відповіла корова. — Це я з вами привіталася по-іспанськи. Готуюся, знаєте, до поїздки в Південну Америку на конкурс краси. Тому точно можу вам сказати: вампіри водяться тільки в Південній Америці. Вони, ма-

ленькі негідники, літають уночі над пасовищем і смокчуть кров корів. І це мене дуже турбує.

— Ми цікавимося графом Дракулою, який не літав над пасовищем, а блукав нічними вулицями, а ви про кого говорите? — уточнила Муля.

— Я ділюся з вами наму-у-уковими знаннями про південноамериканських кажанів-вампірів, а ви тут зі своїми казочками, — розсердилася корова. — Ідіть, запитайте про це в кажанів печер, що біля містечка Турда. Мабуть, вони цю казку й придумали. Знаю я їх...

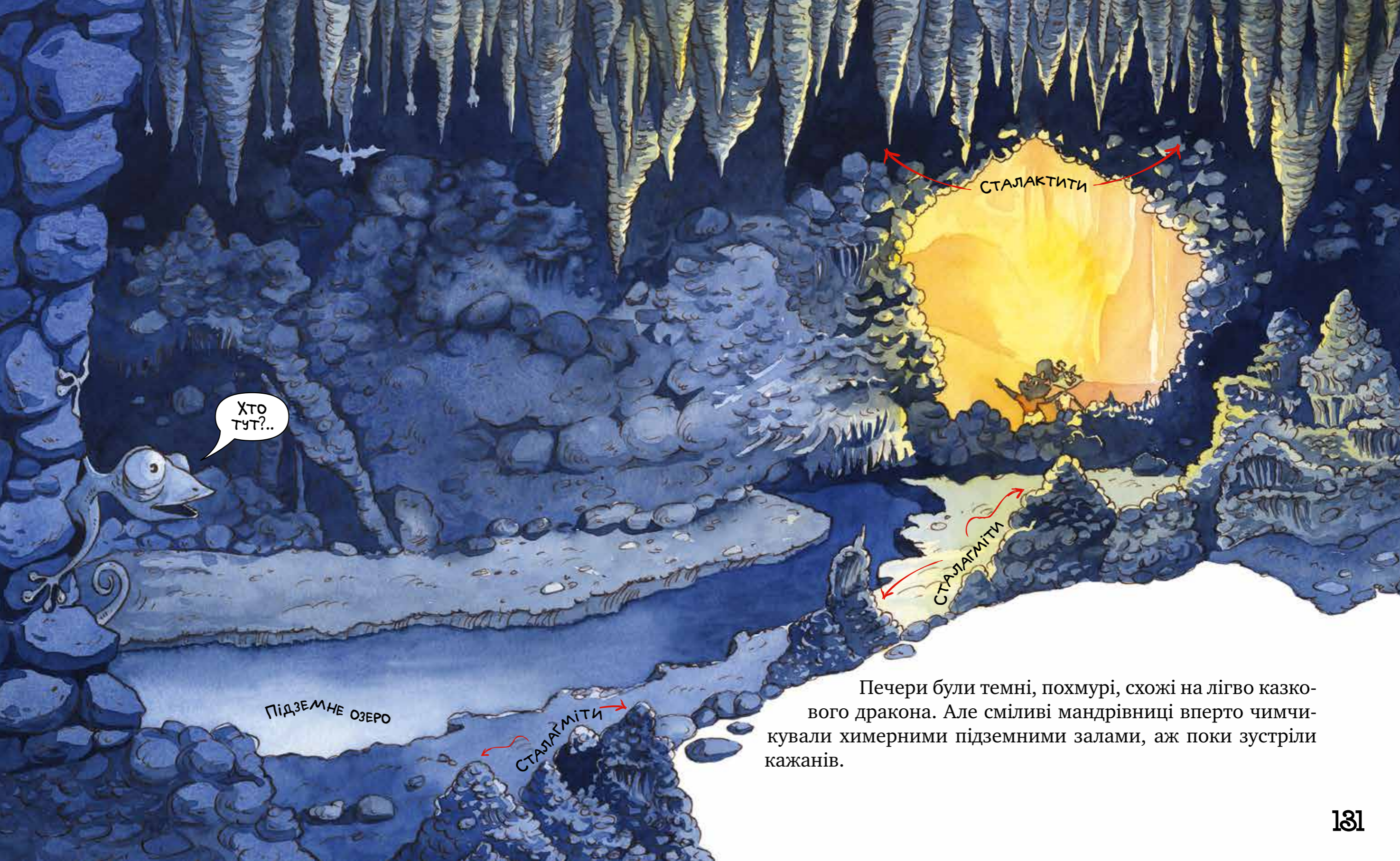
Киці поспішили покинути розгнівану корову, але ще довго чули її голос:

— Це ж треба таке придумати: «...блукав нічними вулицями». Точно якийсь кажан постарався.



ЦЕ Я НЕПРИВІТНА?!





ХТО  
ТУТ?..

СТАЛАКТИТИ

СТАЛАГМІТИ

ПІДЗЕМНЕ ОЗЕРО

СТАЛАГМІТИ

Печери були темні, похмурі, схожі на лігво казкового дракона. Але сміливі мандрівниці вперто чимчикували химерними підземними залами, аж поки зустріли кажанів.





— Вампіри в нас не... — стали відповідати на запитання Манюні кажани, але Муля їх перебила:

— Ми про графа Дракулу запитуємо.

— А-а-а, про цього, — розчарувалися кажани. — Ніякий він був не вампір, а просто дуже жорстока людина. От про нього всілякі казки й придумали.

— А ми любимо казки. І нам це страшно цікаво, няв! — пояснила Манюня.

— Тоді летіть на північний захід Румунії, у Трансильванію, — сказав найстаріший кажан. — Там стоїть замок цього нібито вампіра.

— А ліпше залишайтеся з нами, — порадив молодший кажан. — Наші печери набагато цікавіші. Ми тут стільки казок придумали: і про вампірів, і про драконів, і про людоджерів.

— Мур-р-р! Дякуємо звісно, — сказали киці. — Але надто вони страшні та похмурі, ваші печери.



Муля й Манюня швиденько попрощалися з кажанами й подалися до Трансильванії. Скрізь киці бачили різнокольорові, наче іграшкові, будиночки, казкові гостроверхі замки й церкви, мальовничі гори й озера з кришталевою водою. Трансильванія їм дуже сподобалася.



ЗЕЛЕНИЙ ЛІС

ГОЛУБЕ ОЗЕРО

СТАРОВИННИЙ ЗАМОК

ГОСТРОВЕРХІ ВЕЖІ

А ТУТ  
МУЛЯ З МАНЮНЕЮ!





А тамтешні кажани, яких родичі вже попередили про приїзд відомих мандрівниць, улаштували кицям екскурсію по замку графа Дракули.

— Вау! Як цікаво! — вигукнула Муля, походяючи залами з лицарськими обладунками.

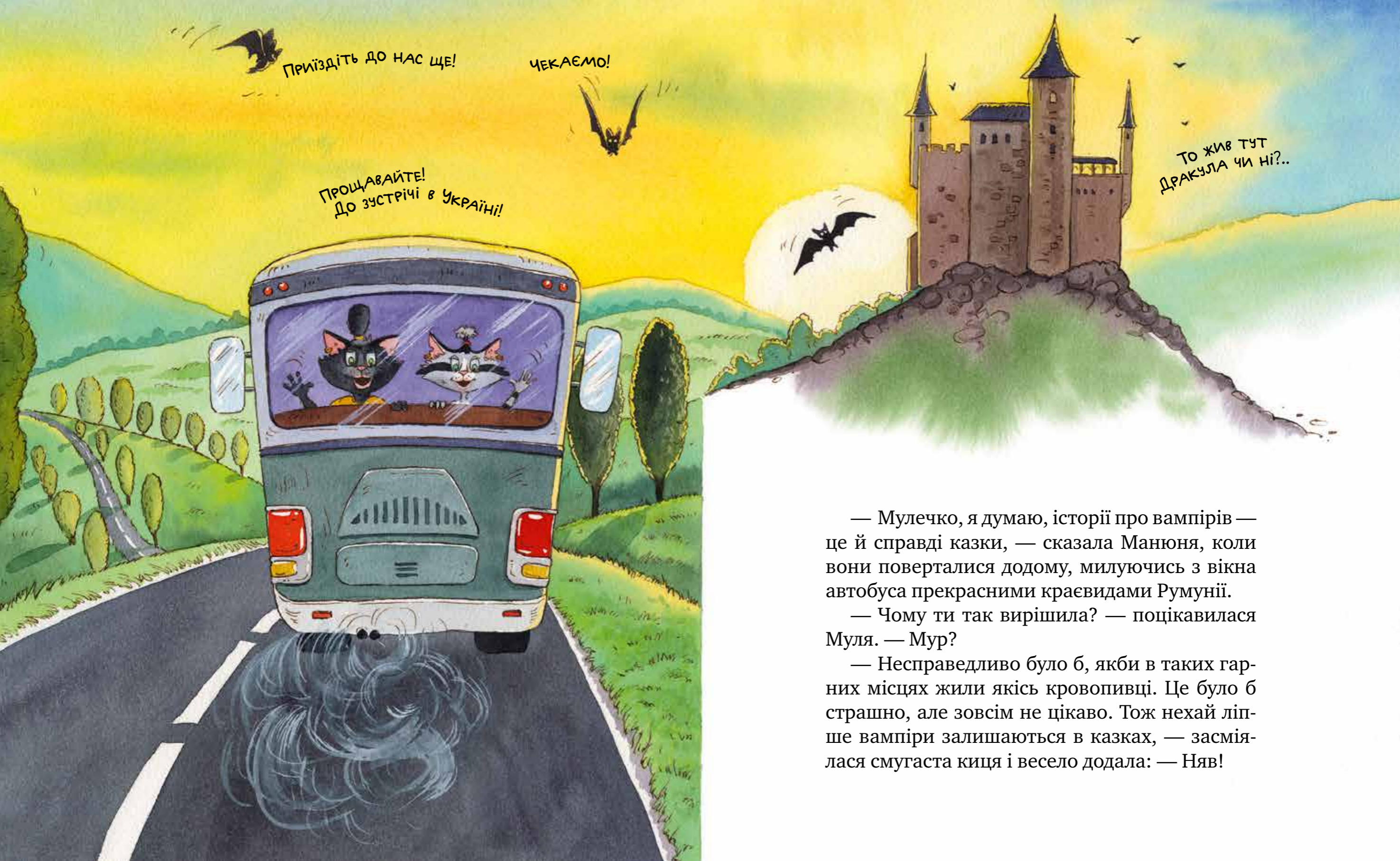
— Цікаво, але зовсім не страшно, — розчаровано зітхнула Манюня.

Кажани презирнулися та повели гостей до кімнати страху, спеціально влаштованої для найсміливіших мандрівників.

Там киці досхочу настрашилися!







ПРИЇЗДІТЬ ДО НАС ЩЕ!

ЧЕКАЄМО!

ПРОЩАВАЙТЕ!  
ДО ЗУСТРІЧІ В УКРАЇНІ!

ТО ЖИВ ТУТ  
ДРАКУЛА ЧИ НІ?..

— Мулечко, я думаю, історії про вампірів — це й справді казки, — сказала Манюня, коли вони поверталися додому, милуючись з вікна автобуса прекрасними краєвидами Румунії.

— Чому ти так вирішила? — поцікавилася Муля. — Мур?

— Несправедливо було б, якби в таких гарних місцях жили якісь кровопивці. Це було б страшно, але зовсім не цікаво. Тож нехай ліпше вампіри залишаються в казках, — засміялася смугаста киця і весело додала: — Няв!





## Секрет виховання

День святого Миколая в КИЄВІ

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось у грудні Манюня прибігла до Мулі — та й каже з порога обурено:

— Така сама історія, Мулечко, як із Сантою: святий Миколай усім подарунки принесе, а кицям — ні! Просто неподобство! Няв!



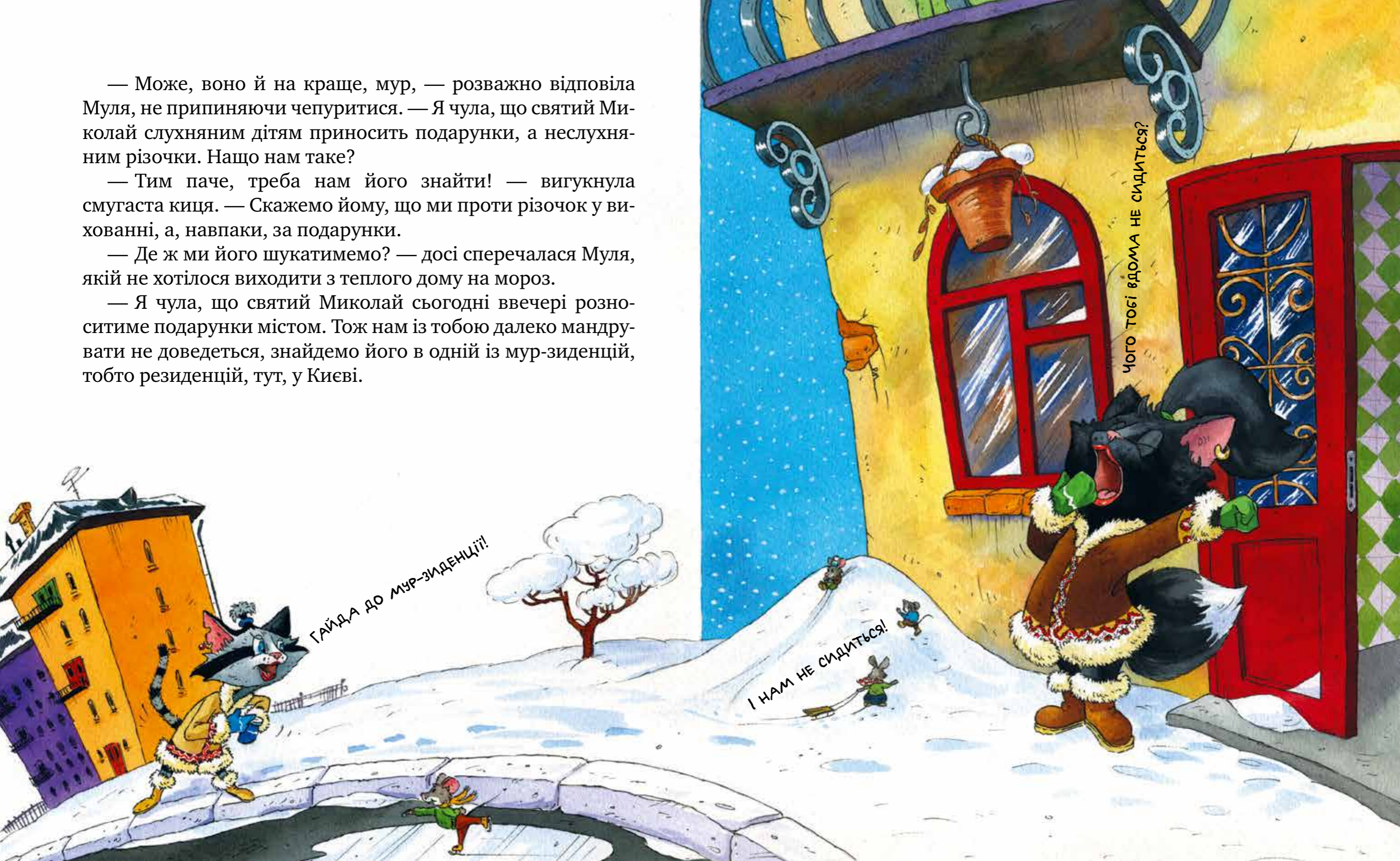


— Може, воно й на краще, мур, — розважно відповіла Муля, не припиняючи чепуритися. — Я чула, що святий Миколай слухняним дітям приносить подарунки, а неслухняним різочки. Нащо нам таке?

— Тим паче, треба нам його знайти! — вигукнула смугаста киця. — Скажемо йому, що ми проти різочок у вихованні, а, навпаки, за подарунки.

— Де ж ми його шукатимемо? — досі сперечалася Муля, якій не хотілося виходити з теплого дому на мороз.

— Я чула, що святий Миколай сьогодні ввечері розносить подарунки містом. Тож нам із тобою далеко мандрувати не доведеться, знайдемо його в одній із мур-зиденцій, тобто резиденцій, тут, у Києві.



ГАЙДА ДО МУР-ЗИДЕНЦІЙ!

І НАМ НЕ СИДИТЬСЯ!

ЧОГО ТОБІ ВДОМА НЕ СИДИТЬСЯ?





Муля зітхнула та пішла одягатися.

— Тільки заради правильного виховання, без різочок, мур-няв! — сказала вона.

Киці вискочили з дому й помчали вулицями міста. Та не встигли вони відбігти далеко, як побачили маленьке мишеня. Воно стояло на кучугурі й так тремтіло, що бурульки на його вусах аж дзенькали.

— Чого це ти стоїш тут, замість спати в нірці? — суворо запитала в мишеняти Муля.

— І чого це ти начепило собі бурульки на вуса? — докинула Манюня.

— Я пі-пішло помилуватися снігом і заблудилося, не впізнаю дороги! — ледь мовило мишеня. — І це не бурульки, а мої сльози. Просто вони замерзли.

— От бідолаха, то ти зовсім задубіло! — розчулилася Муля. Вона тут-таки зняла із себе теплий шарфик і закутала в нього звірятко. — Зараз ми знайдемо твою нірку!

— А я вже знайшла. Мур-мур! Ось вона! — гукнула Манюня, яка, поки Муля заспокоювала мишеня, обнюхала сніг навколо.

Зрадїле мишеня прожогом шаснуло в нірку.

— Шарфик можеш залишити собі! — гукнула навздогін Муля, і киці побігли далі.

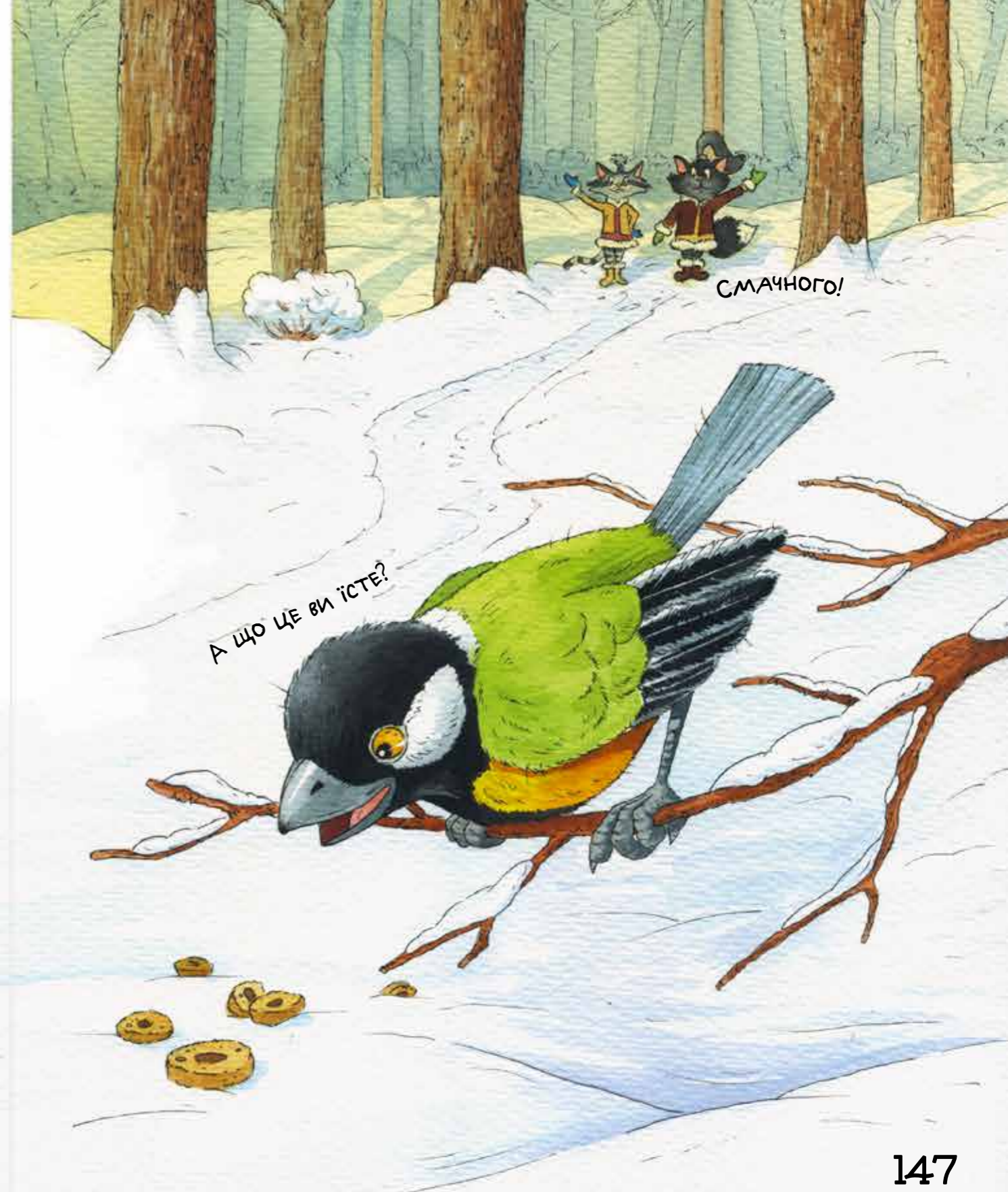




Збігли Муля й Манюня вгору Андріївським узвозом. Проминули Андріївську церкву. Потім Михайлівський собор. Хотіли вже Володимирською гіркою спуститися на Хрещатик... Аж раптом зустріли в парку голодних синичок і горобців. Вони сиділи на гілках і сумно цвірінькали.

— Не годиться сумувати у святкові дні! — сказали киці та пригостили пташок улюбленим сухим кормом, який носили із собою в кишенях про всяк випадок.

Пташки одразу повеселішали, і їхні пісеньки теж. А киці побігли собі далі.







Аж раптом побачили худе цуценя, що вешталось вулицею, плутаючись під ногами в заклопотаних перехожих.

— Біда з цією малечею, — зітхнула Манюня та запитала в цуценяти: — Що, теж загубилося?

— Я ще навіть не знаходилося, — відповіло цуценя. — Ось, хочу людину собі завести. Але вона чомусь не заводиться.

Киці з розумінням презирнулися.

— Тут абихто не підійде, — сказала Муля. — Треба знайти СВОЮ людину.

— А як її знайти, СВОЮ? — запитало цуценя.

— Сідай на бровці та дивись на людей, — порадила Манюня. — Коли побачиш свою людину, в тебе серце тьохне.

Умостилися вони втрюх на бровці й здивилися на перехожих. Дивилися-дивилися, аж раптом цуценя як задзвявкає:

— Тьохнуло, тьохнуло, гав-гав!!! — І показує на худеньку дівчинку в окулярах. — Я не ловило гав: он вона, моя людина! — Та як зірветься з місця, як побіжить до дівчинки!

А вона взяла цуценя на руки, до грудей пригорнула й каже:

— Змерзло, моє бідняточко? Ходімо, я тебе чимось смаченьким нагодую.

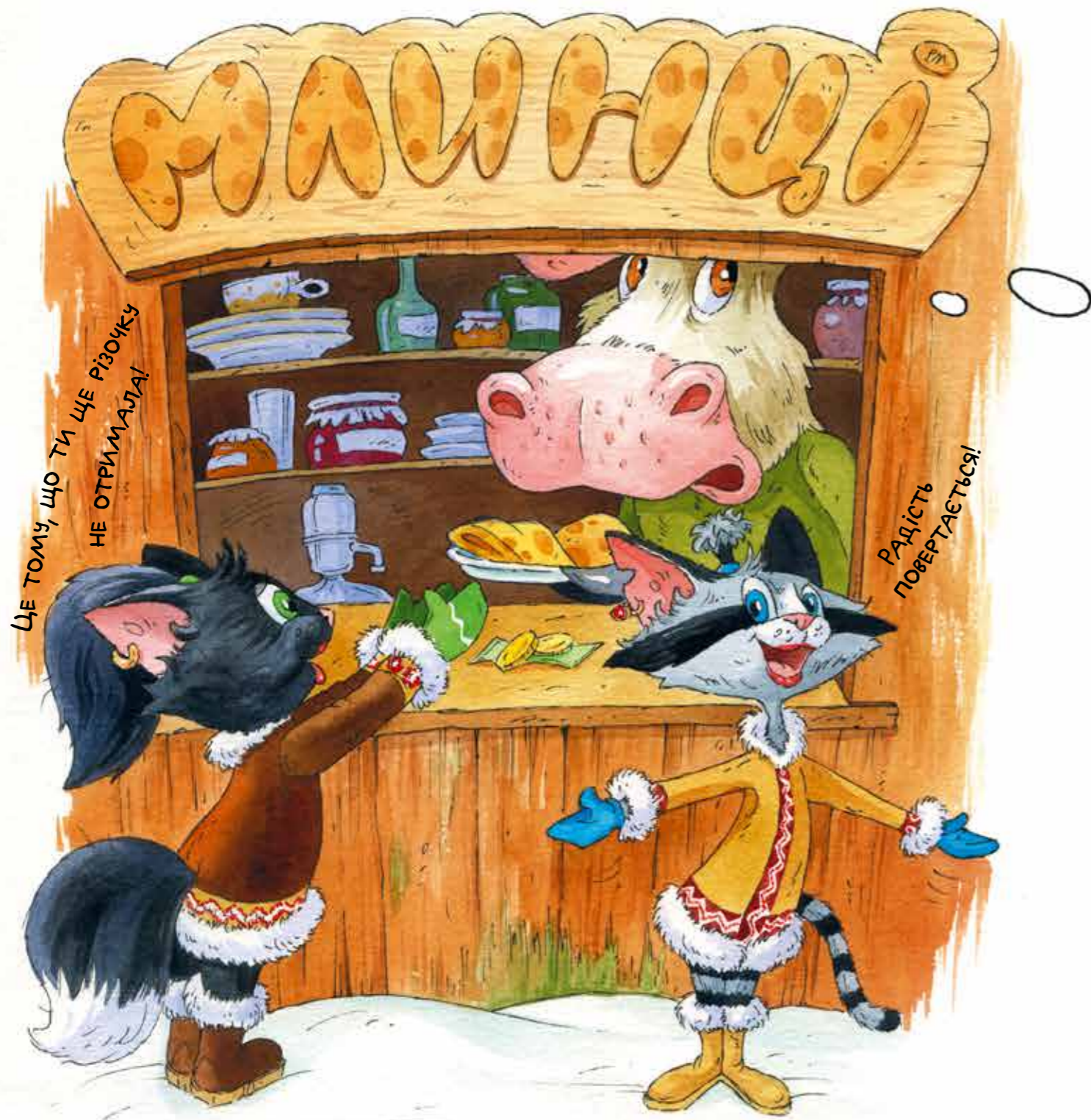
І понесла своє цуценя додому. А Муля й Манюня подивилися на них і вирішили далі нікуди не бігти, бо вже споночіло.

МОЖЕ, ВІЗЬМЕШ СОБІ ПЕСИКА?

КУДИ, В НІРКУ?







— Знаєш, Мулечко, а я зовсім не засмутилася, що ми не встигли по подарунки. Зате допомогли і мишеняті, і синичці, і цуцику, — сказала Манюня. — У мене на серці так пухнасто від цього! Мур-мур! Виходить, що дарувати подарунки набагато приємніше, ніж отримувати.

— Мур-няв! — погодилася Муля. — Коли даруєш радість, вона до тебе вдвічі більшою повертається.

— Ось тільки різочки мене непокоять, Мулечко, — зітхнула смугаста киця.

— А їх у мене зроду не бувало! Це просто давній народний жарт, — почувся раптом поруч густий бас.

Киці озирнулися і побачили сивобородого дідуся з добрими-предобрими очима.





— Санто!!! Дорогенький!!! Няв-же це ти? — зраділи киці й одразу ж здивувалися: — А чому ти так дивно вбрався?

— Тому що моє повне ім'я Санта-Клаус, що в перекладі з голландської мови означає святий Миколай, — засміявся дідусь. — А одягаюся я по-різному: так, яким мене звикли бачити в різних країнах.

— То в тебе немає різочок для неслухняних дітей? — все ж таки вирішила перепитати Манюня.

— А навіщо? Неслухняні діти самі себе карають. Бо добрим і слухняним бути набагато приємніше, — мовив святий Миколай і став прощатися: — Час мені подарунки розносити.

— А ти встигнеш? — занепокоїлися киці. — Пізно вже, а Київ великий.

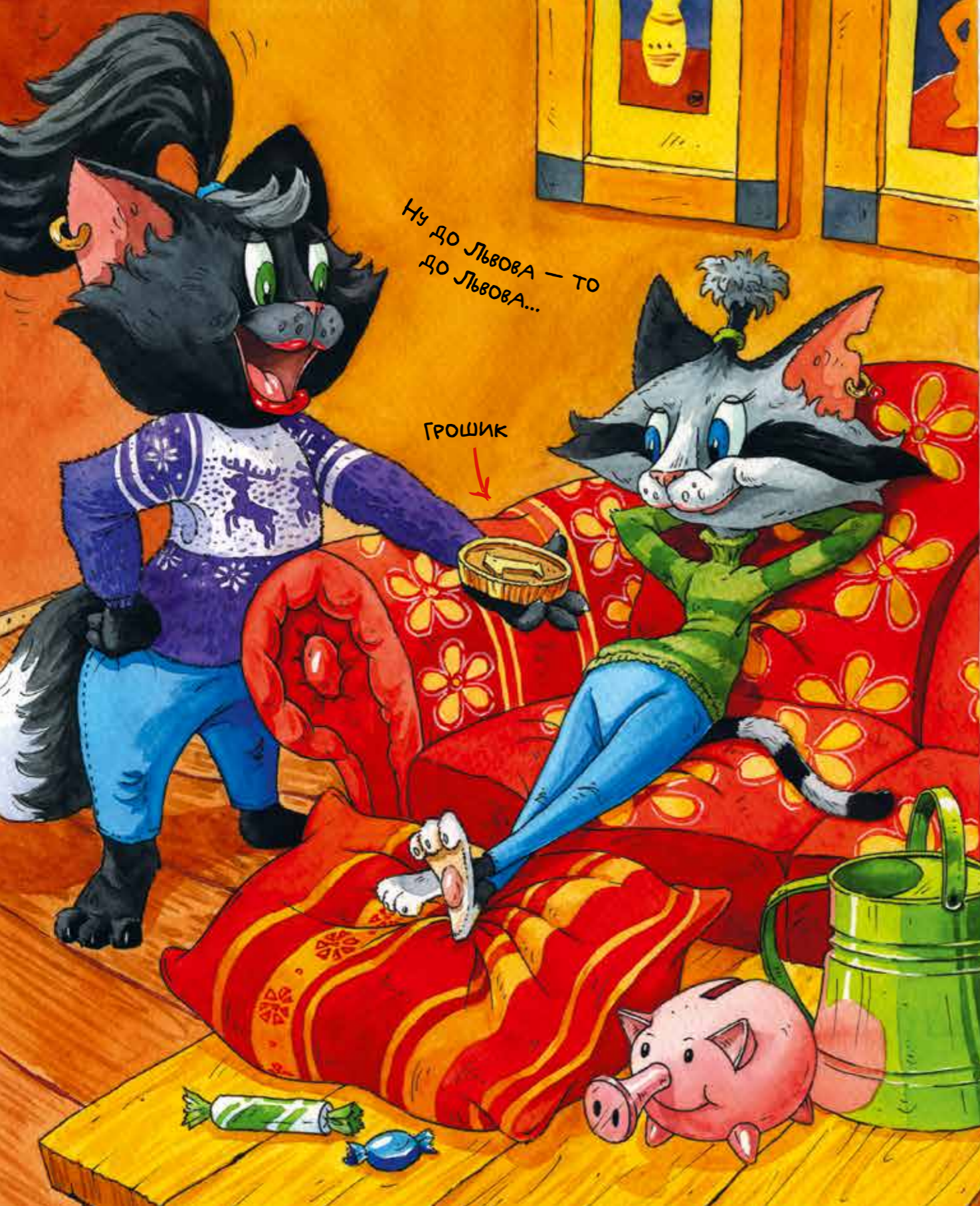
— Устигну, — запевнив дідусь. — У мене багато помічників. Ось і ви мені сьогодні допомогли. До речі, тримайте ваш подарунок — улюблені консерви. Я не забув!

Муля й Манюня подякували святому Миколаєві та мерщій побігли додому їсти свій смачний подарунок.

— Знаєш, Мулечко, — сказала дорогою смугаста киця. — Я думаю, секрет виховання не в різочках і навіть не в подарунках. Секрет виховання у доброму серці, — а потім засміялася й додала: — Хоча консерви — це снявкота, ой, тобто смакота!







Ну до Львова — то  
до Львова...

ГРОШИК

## На боці добра Різдво у ЛЬВОВІ

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось Муля прибігла до Манюні й сказала:

— Манюню, маю для тебе дві новини, й обидві добрі. По-перше, скоро Різдво. А по-друге, я вивчила гарну колядку, й Оленка дала мені за це грошик. Казала, щоб ми з тобою до Львова поїхали. Там Різдво найкрасивіше святкують.

— Про Різдво я вже знаю, — похвасталася Манюня. — Я теж у Тетянки грошика наколядувала.

— Мабуть, наші хазяйки змовилася. Мур-няв! — муркнула Муля, не задоволена тим, що їй не вдалося здивувати Манюню.





Проте Манюня Мулю тут-таки здивувала:

— Люблю, коли Різдво!.. Усе нарізають: ковбаску, сир, м'ясе. Скоріше б це свято настало. — І Манюня замріяно облизнулася.

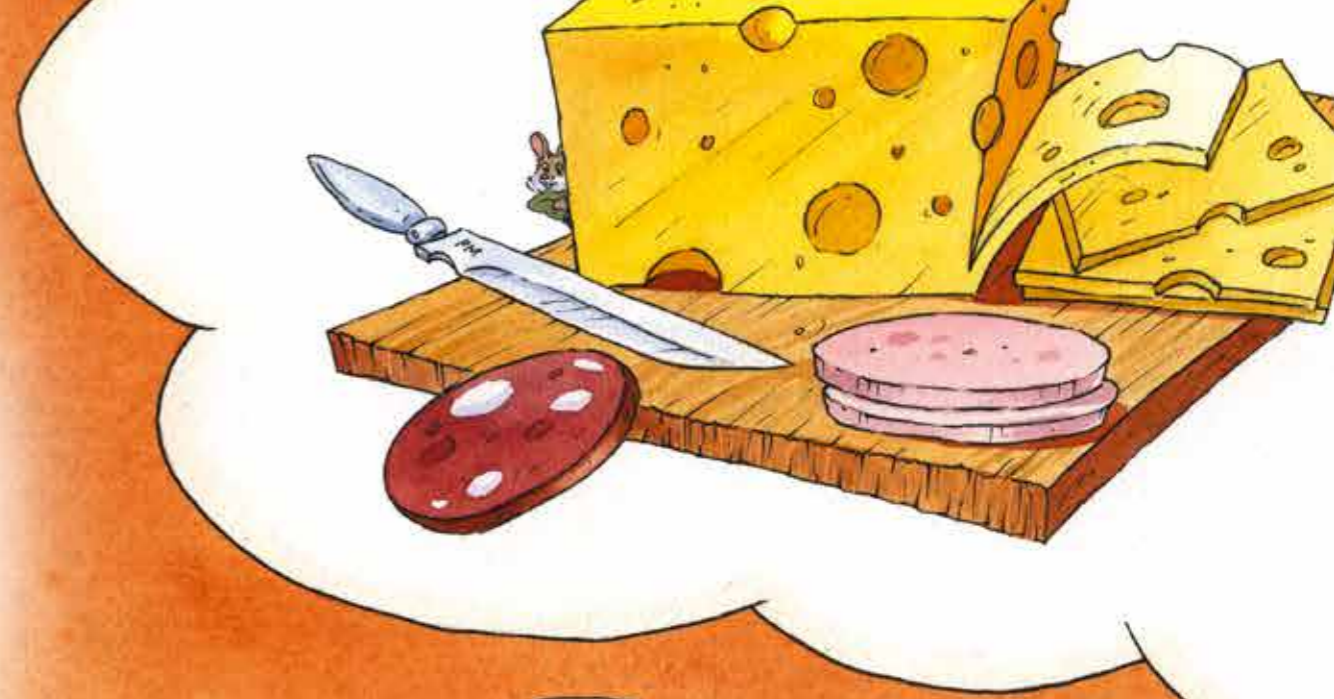
— Ой, Манюню, ти мабуть думаєш, що Різдво від слова «різати»?! — зраділа Муля, що може таки похизуватися знаннями. — А ось і ні! Різдво — це те саме, що народження. Колись давно на Сході народився Син Божий Ісус і врятував від зла весь світ. От чому Його називають Спасителем і з року в рік святкують Його день народження!

— Увесь світ врятував, няв? — здивувалася Манюня.

— Ну, не знаю, чи весь, але нам з тобою точно непогано! — сказала Муля і поспішила додати: — Біжімо мерщій, а то на автобус запізнимося!

Упс!..

Чик-чик...  
і Різдво!





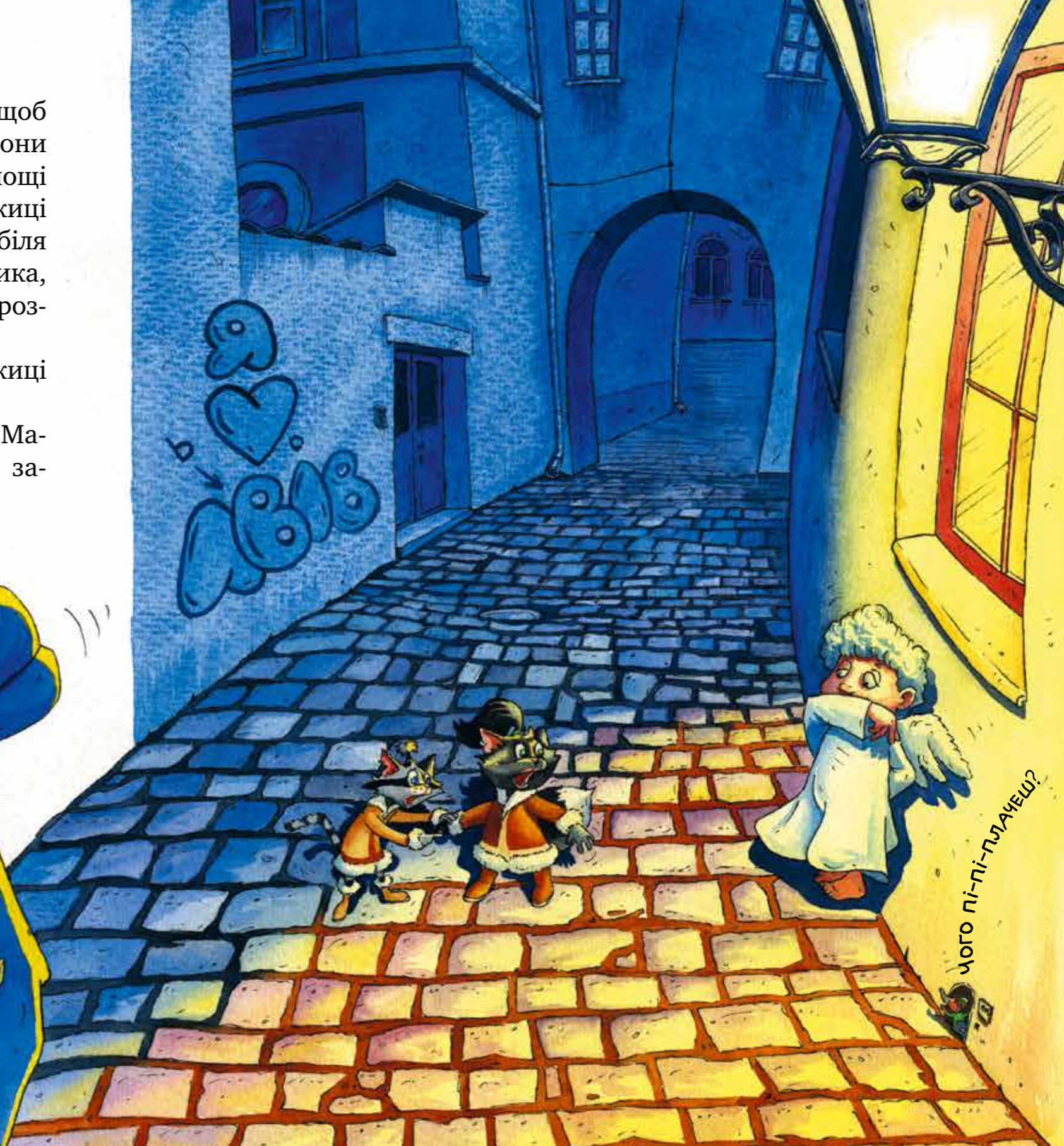
Муля й Манюня прибули до Львова саме вчасно, щоб устигнути на грандіозне святкування Святвечора. Вони весело побігли вузькою вуличкою, що вела до площі Ринок, де ось-ось мав розпочатися концерт. Аж раптом киці почули гіркий плач. Вони роззирнулися й побачили біля одного з ліхтарів хлопчика. Звичайного такого хлопчика, тільки з крилами. Він ридав, сьорбав носом і рукавом розмазував сльози по обличчю.

Муля й Манюня одразу кинулися втішати малого, бо киці терпіти не можуть, коли діти плачуть.

— Що сталося? Няв-няв! — занепокоєно запитала Манюня, торкаючи м'якенькими лапками хлопчика та зазираючи йому в очі.



ХТО ТАМ ПЛАЧЕ?



ЧОГО ПІ-ПІ-ПЛАЧЕШ?





ЛЕГШЕ, ЛЕГШЕ!  
Я Ж ТЕЖ  
ІЗ РОДИНИ КОТЯЧИХ...

ТЕЖ МЕНІ РОДИЧ!

— Не плач, маленький! Мур-мур! — промуркотіла Муля й потерлася об ноги нещасливця.

— Украли-и-и, — заревіло хлоп'я ще дужче. — Чарівну палицю вкрали-и-и. Тепер я не зможу запалити Різдвяну зірку. І свято не відбудеться! І все через мене-е-е...

— Не рюмсай! — суворо сказала Муля. — Усе можна виправити.

Але, сказати правду, киці уявлення не мали, як зарадити цьому лихові. Розгублені стояли вони посеред чужого міста. Аж раптом велика тінь закрила від них світло ліх-

таря, і стало зовсім темно. За мить страшний звір нечутно зістрибнув на бруківку. Киці вигнули спини і трубою понадимали хвости.

— Нам не страш-ш-шно! — грізно шипіла Манюня. — Уш-ш-шивайся звідс-с-си!

— Карау-у-ул! Ур-р-р! — утробно завивала Муля.

— Дівчата, не галасуйте! — миролюбно рикнув звір. — Я ж ваш р-р-родич, лев.

— Наш-ш-ш родич дядечко Лев живе в Африці, — не йняла віри розпалена Манюня.





— Заспокойся, Манюню, — сказала більш розважлива Муля. — Усі леви наші родичі, не тільки африканські. А цей звір справді схожий на лева. Ось тільки звідки у Львові леви?

— Колись у Карпатах водилися леви, — сьорбнув носом крилатий хлопчик. — Поки не перевелися-я-я. — І він заплакав ще дужче.

— Я не простий лев, а кам'яний, — гордо мовив їхній новий знайомець. — Нас із братом поставлено стерегти ратушу й порядок у місті. А коли плачуть діти — то непорядок. От я й покинув свій пост, аби дізнатися, що тут сталося.

— У нього вкрали чарівну палицю, — відповіла за малого Муля.

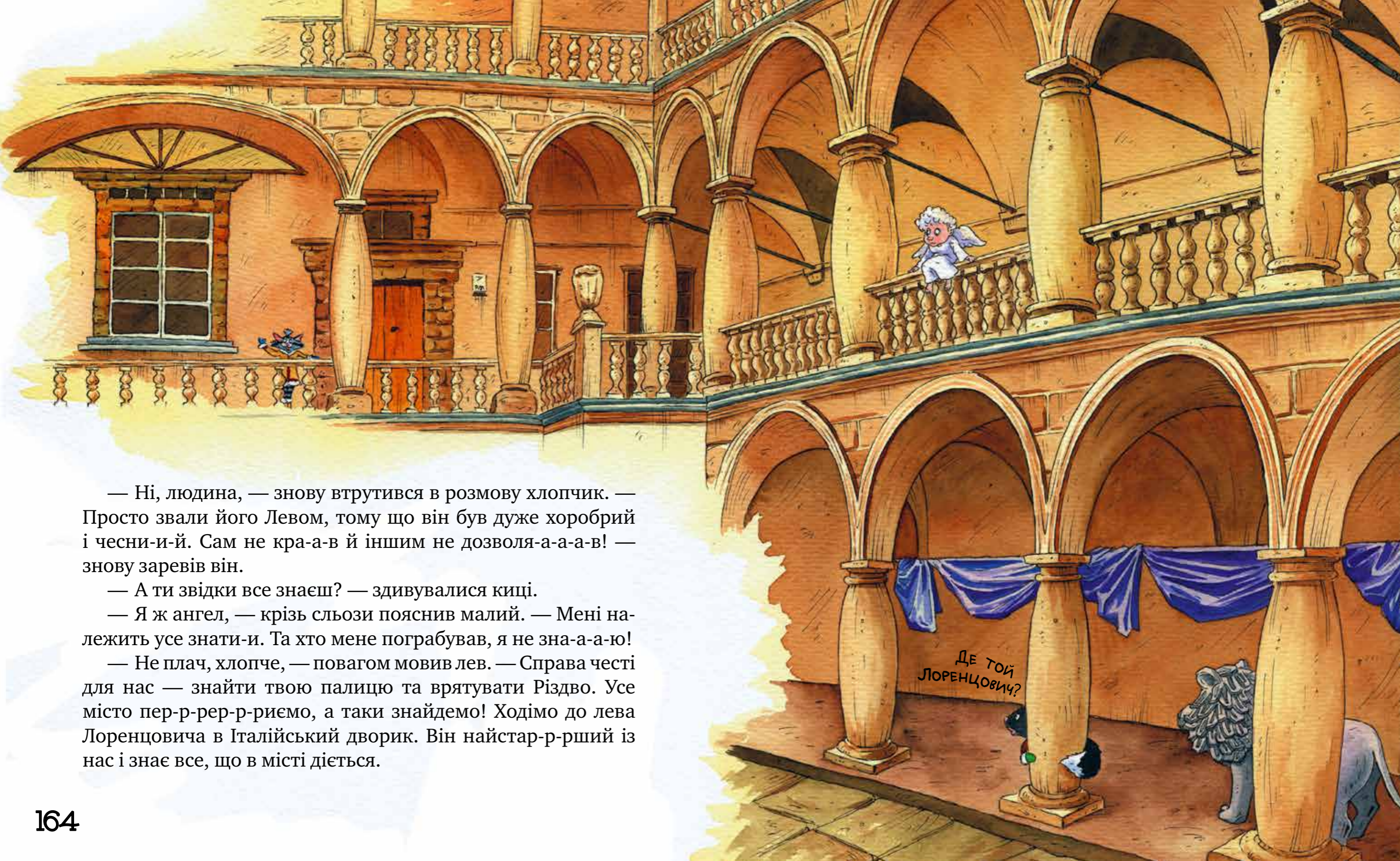
— І тепер Різдво не настане, — докинула Манюня.

— Р-розбій! Сор-р-ром! — заричав лев. — Такої ганьби ще не тр-р-раплялося, відколи князь Лев збудував наше місто.

— А це місто звір будував? — закліпала очима Манюня.







— Ні, людина, — знову втрутився в розмову хлопчик. — Просто звали його Левом, тому що він був дуже хоробрий і чесни-и-й. Сам не кра-а-в й іншим не дозволя-а-а-в! — знову заревів він.

— А ти звідки все знаєш? — здивувалися киці.

— Я ж ангел, — крізь сльози пояснив малий. — Мені належить усе знати-и. Та хто мене пограбував, я не зна-а-а-ю!

— Не плач, хлопче, — повагом мовив лев. — Справа честі для нас — знайти твою палицю та врятувати Різдво. Усе місто пер-р-рер-р-риємо, а таки знайдемо! Ходімо до лева Лоренцовича в Італійський дворик. Він найстар-р-рший із нас і знає все, що в місті діється.

ДЕ ТОЙ  
ЛОРЕНЦОВИЧ?



І вони пішли до Італійського дворику та знайшли лева Лоренцовича.

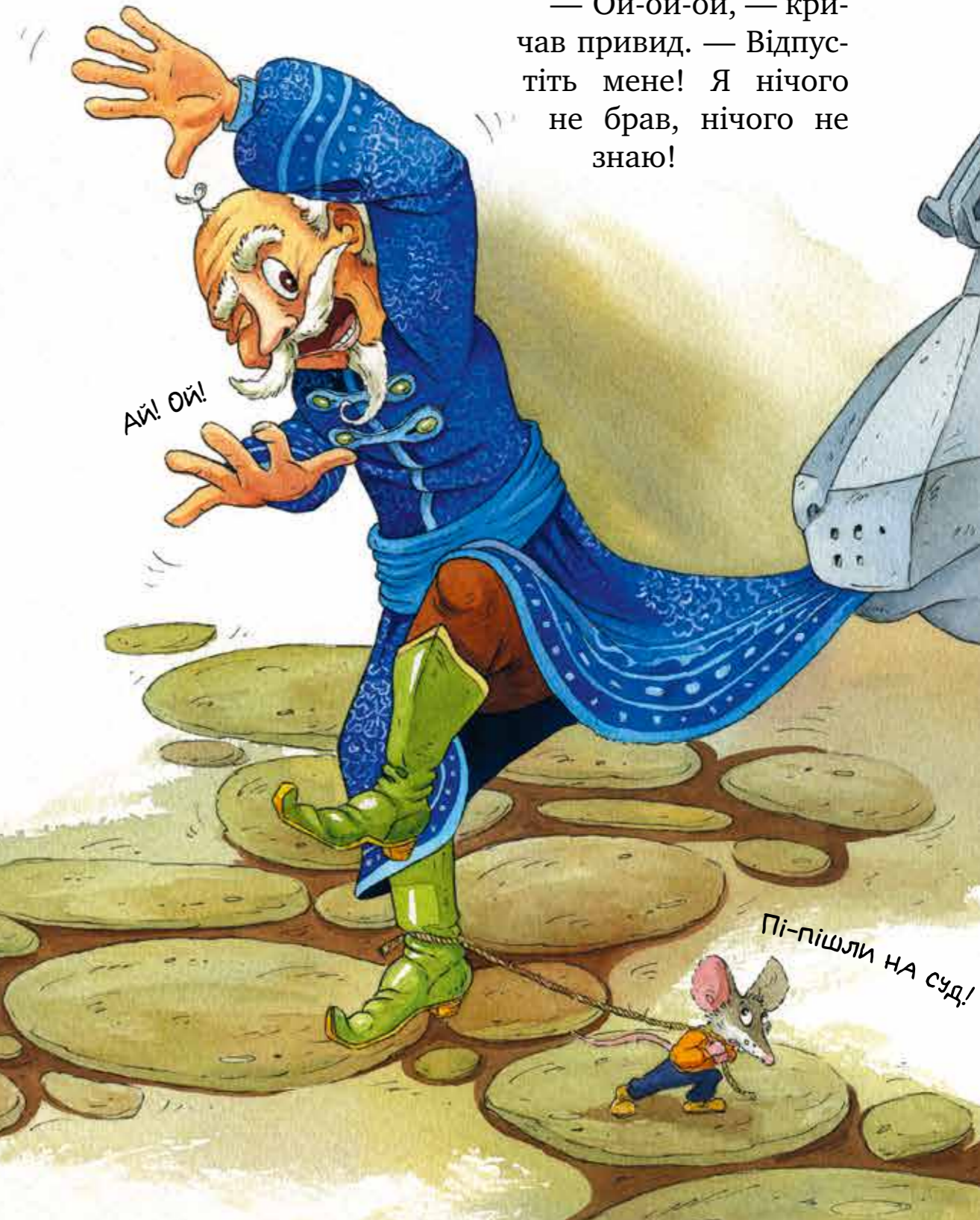
— Гадаю, це не хто інший, як привид чаклуна Григорія Лискевича капостить, — похитав головою старенький лев. — Більше нема кому. Він тут усією нечистю заправляє.

— А чому вони нечисть? Чому не миються? — запитала Манюня.

— Нечисть — це не бруднулі, а темні сили, — пояснив лев Лоренцовича. — Демони й усі, хто з ними знається: відьми, чаклуни та інші злі люди. А Лискевич був перший серед них. Він у будинку, що називається Кривим Колом, мешкав, і донині його привид там блукає. Шукайте його там.

Друзі мерщій побігли до Кривого Кола, бо година була вже пізня, а Різдвяна зірка на небі так і не запалала. Хоч як ховався привид чаклуна Лискевича, але киці його вистежили, а лев упіймав.

— Ой-ой-ой, — кричав привид. — Відпустіть мене! Я нічого не брав, нічого не знаю!



Дивись, справді  
нечисть!  
Хоч би вмився!

Пі-пішли на суд!





— А ми зар-р-раз побачимо, чи пр-р-равду ти кажеш, — рикнув ратушний лев і потяг чаклуна до Порохової вежі. Там при вході мирно спали ще два кам'яні леви.

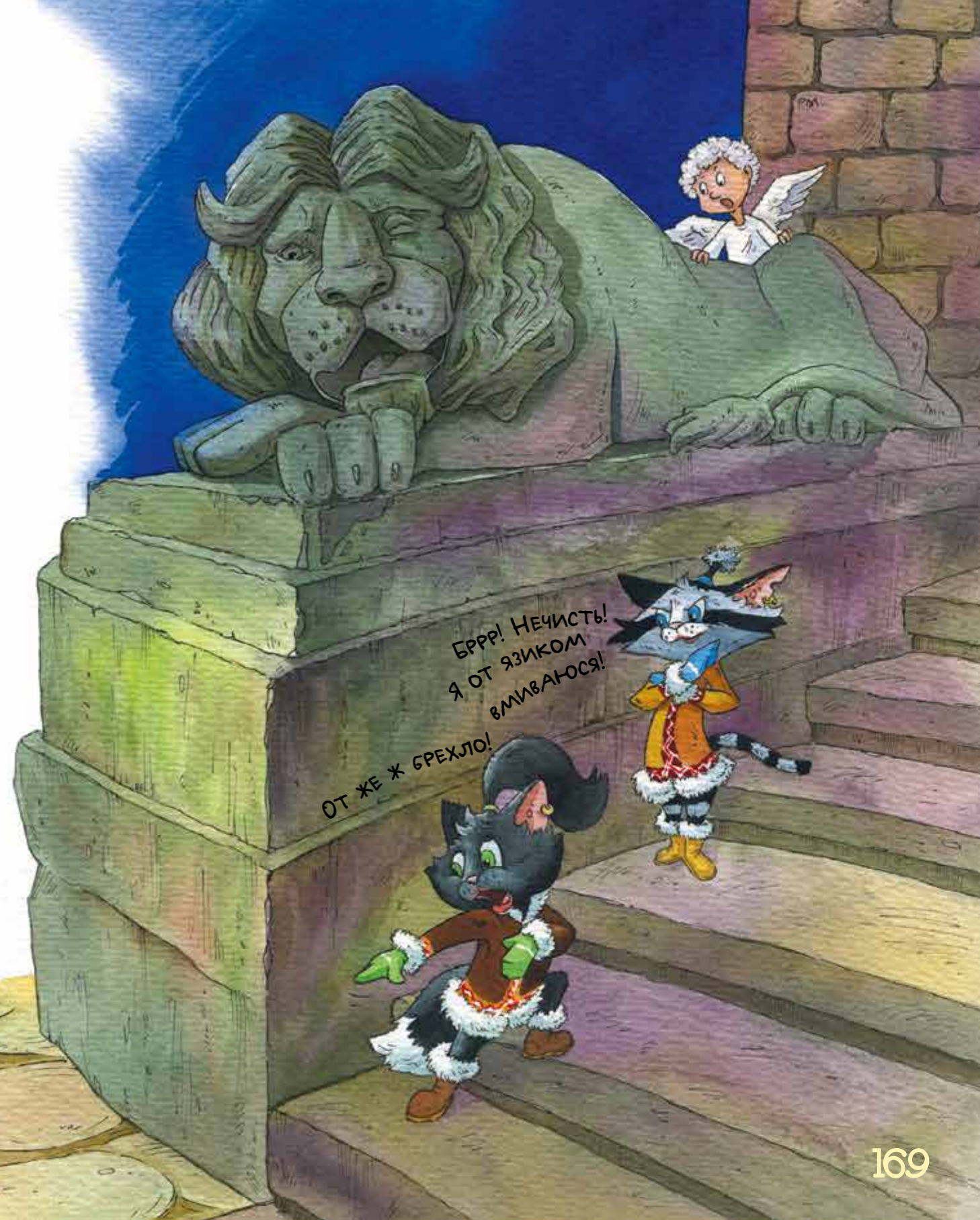
— Пр-рокидайтеся, є р-робота, — сказав їм ратушний лев і звернувся до чаклуна: — А ти клади руку до пащі левові пр-правосуддя. Якщо бр-решеш, паща сама собою замкнеться, і залишишся без р-руки. Ми так завжди бр-рехунів виявляємо.

— Ой, не треба, не треба! Я вам усе скажу! — запхивкав привид, але раптом очі його люто зблиснули, і він прошипів: — Так, це ми з відьмами чарівну палицю вкрали. І не віддамо, бо нас багато.

— Але не так багато, як нас, — гордовито мовив сторож міста. — Бо нас, левів, у Львові чотир-ри тисячі п'ятсот. Та головне, що відколи народився Ісус — Спаситель світу, зло не може пер-ремогти добр-ро! Хіба ти забув?



ПРОБАЧТЕ!  
МЕНЕ НЕЧИСТИЙ  
ПОПЛУТАВ!



БРРР! НЕЧИСТЬ!  
Я ОТ ЯЗИКОМ  
ВМИВАЮСЯ!  
ОТ ЖЕ Ж БРЕХЛО!





Привид раптом почав зменшуватися, зменшуватися — й розтанув. А на тому місці, де він стояв, друзі побачили чарівну палицю. Ангел хутко схопив її та скерував у небо. Умить на ньому спалахнула яскрава зоря. А від площі Ринок залунала колядка.

— З Різдвом, мої любі! — сказав ангел. — Я вам дуже вдячний. Без вас я б не впорався. А зараз мені треба рознести подарунки дітям, які не мають батьків або дуже бідні. Такою є воля нашого Спасителя — чинити добро.

— І ми з тобою, ми теж хочемо займатися доброчинністю, няв-няв! — в один голос нявкнули киці.

Муля й Манюня витратили всі гроші, що мали, на подарунки бідним дітям і до самого ранку розносили їх по хатах. А наступного дня втомлені, але щасливі повернулися додому.

— Яке гарне свято Різдво і як добре, що ми не якась там нечисть, а чемні й доброчинні киці. Правда, Мулечко? — сказала Манюня.

— Так, — погодилася Муля. — Добре бути на боці добра, мур-няв!







## Правильний підхід

Новий рік у БУКОВЕЛІ

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної плямки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика — ніби вмочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Якось прибіг до Мулі й Манюні їхній приятель кіт Маркіз.

— Мур-нявки! — чемно привітався він. — Їдьмо зі мною, дівчата, до Буковелю. Гарно відсвяткуємо Новий рік. Я тут грошеньт заробив за ловлю пацюків. На всіх вистачить.

— А що таке «Буковель»? — запитала Манюня.

— Як можна не знати, що таке «Буковель»? — здивувався Маркіз. — Це ж найкращий гірськолижний курорт України. Дуже модний. Туди всі їдуть на лижах із гір кататися.

— Нащо мені про таке знати? — надулася Манюня. — Я не вмю на лижах із гір кататися. І не хочу.

— То будеш кататися на санчатах, — не підтримала подругу Муля. — Їдьмо! Це весело!







ОЦЕ ТАК  
ГІРСЬКОЛИЖНИЙ  
КУРОРТ!  
ДАРМА ЇХАЛИ!

ЯК ЖЕ Я НА САНЧАТАХ  
КАТАТИМУСЯ!

Ту-ту!

Тож вони тут-таки побігли на вокзал, сіли в поїзд і поїхали.

— А де ж сніг? — здивовано роззирнулася навсбіч Манюня, коли вони вийшли на потрібній зупинці з вагона.

— А й справді, де сніг? — і собі запитала Муля. — Як кататися на лижах без снігу?

— Ех-ех-ех, — відповів кицям олень, який сидів неподалік на лавочці. — Не буде цього річ ні снігу, ні лиж. Бабуся Зима забастувала. Прокидатися не хоче.

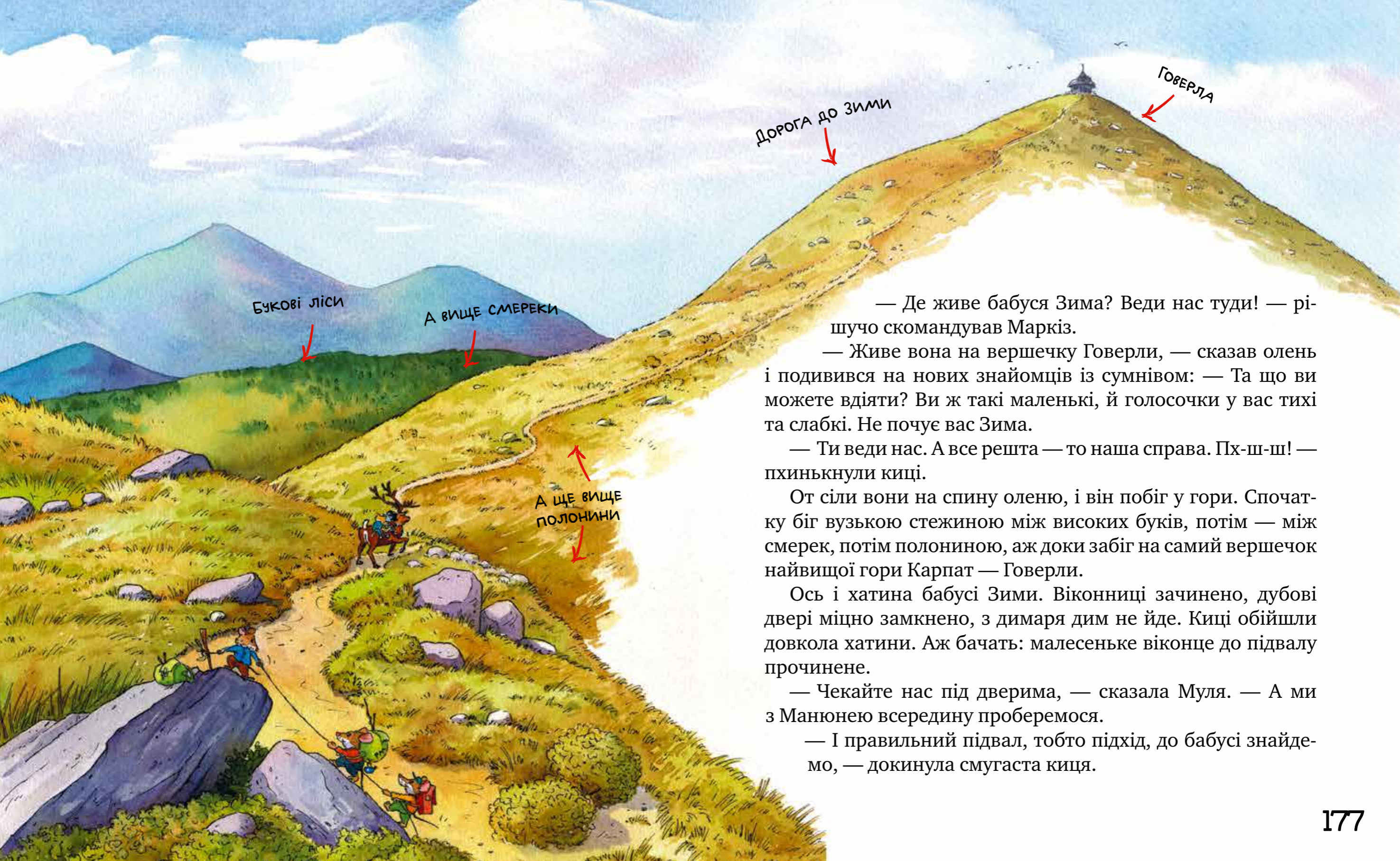
— То треба її розбудити. Няв-же ми дарма їхали, бурмур?! — обурився Маркіз.

— Нічого не вийде, — похитав головою олень. — Ми що вже тільки не робили: я ратицями у двері стукав, вовк під вікнами вив, крук у комин крякав — усе дарма. Не прокидається. От якби ведмідь допоміг. Так він теж хропе у своєму барлозі.

— То ви не так будите, — похитала головою Муля.

— До кожного треба знайти правильний підхід, няв! — докинула Манюня.





Дорога до Зими

ГОВЕРЛА

Букові ліси

А вище смереки

А ще вище полонини

— Де живе бабуся Зима? Веди нас туди! — рішучо скомандував Маркіз.

— Живе вона на вершечку Говерли, — сказав олень і подивився на нових знайомців із сумнівом: — Та що ви можете вдіяти? Ви ж такі маленькі, й голосочки у вас тихі та слабкі. Не почує вас Зима.

— Ти веди нас. А все решта — то наша справа. Пх-ш-ш! — пхинькнули киці.

От сіли вони на спину оленю, і він побіг у гори. Спочатку біг вузькою стежиною між високих буків, потім — між смерек, потім полониною, аж доки забіг на самий вершечок найвищої гори Карпат — Говерли.

Ось і хатина бабусі Зими. Віконниці зачинено, дубові двері міцно замкнено, з димаря дим не йде. Киці обійшли довкола хатини. Аж бачать: малесеньке віконце до підвалу прочинене.

— Чекайте нас під дверима, — сказала Муля. — А ми з Манюнею всередину проберемося.

— І правильний підвал, тобто підхід, до бабусі знайдемо, — докинула смугаста киця.



Полізли киці крізь маленьке віконце до хатини, а Маркіз з оленем при вході стали на них чекати.

Муля й Манюня збігли підвальними сходами нагору, протиснулися крізь щілину у дверях й опинилися у просторій кімнаті, посеред якої стояло велике ліжко, все завалене подушками. Поміж тих подушок киці не одразу помітили маленьку сивеньку бабцю. Старенька хиталася з боку на бік і гірко зітхала.

— Що сталося, няв-няв? — скочила їй на коліна Манюня.

— Мур-мур, де болить? — стурбовано запитала Муля, підсунувши голову під бабусину руку.

— Ніде не болить, — відповіла старенька. — Депресія...

— Так нині ж святкові дні, тож і не разносять ні газет, ні журналів, — заспокоїла її Манюня. — А як свята закінчаться, принесуть вам вашу пресу.







— До чого тут газети? — так здивувалася бабця, що аж забула йойкати.

— Так ви ж самі бідкалися: де преса, де преса? — здивувалася й собі Манюня.

— Манюню, знову ти не зрозуміла! Депресія — це хвороба, — втрутилася Муля, — коли так сумно, що нічого робити не хочеться.

— Дивна хвороба, — сказала Манюня й почухала лапкою за вухом. — Мені, коли я нічого не роблю, то дуже навіть весело. А від чого ця депресія стається?

— Від того, — зітхнула старенька, — що ніхто мене не любить, ніхто не приголубить. Ніхто пісеньки лагідної не заспіває. Тільки вовки виють, крук кричить та вітер свище. Добре хоч ведмідь не реве, бо спить. — І бабуся знову зітхнула.

— О, то ми найкращі лікарі від цієї хвороби, няв! — вигукнула Манюня.

— І полюбимо, і приголубимо, і лагідної пісеньки заспіваємо, — пообіцяла Муля.

Киці без зайвих слів вмостилися на руках у бабусі Зими й голосно заворкотіли.







ОТ ЩО МУРЧАЛКА  
ЖИВОТВОРНА РОБИТЬ!

СНІГУ  
БУТИ!

СНІГУ, СІГУ  
БІЛОГО НАКИДАЮ  
САМА...

— Ой, — сказала старенька, послухавши кілька котячих пісень, — я відчуваю, як добрий настрій і сили повертаються до мене. Заспівайте-но мені ще однієї пісеньки та дайте погладити ваші пухнасті животики. І моя депресія зникне.

Киці охоче перевернулися на спинки й заворкотіли ще дужче.

— Ну все, я знову здорова, і руки в мене так і рвуться до роботи! — вигукнула нарешті бабця і жваво зістрибнула з ліжка.

— Мур-ра! Ой, тобто ур-ра! — вигукнула Манюня.  
А Муля сказала:

— Давно час. Бо вже скоро Новий рік, а снігу досі немає. І ми не можемо кататися на лижах.

— І на санчатах, — підтакнула смугаста киця.

— Ой, мої любі, зараз-зараз я все виправлю! — вигукнула бабуся Зима й засукала рукаві.



Прочинила вона навстіж віконниці, схопила подушку та, виставивши її за вікно, чимдуж почала ляскати по ній вибивачкою. Пух полетів із подушки й, перетворюючись на сніжинки, рясно посипався на землю.

— Допомагайте! — скомандувала старенька. — Тягніть сюди ще подушки!

— Зараз! — в один голос гукнули киці. — Ось тільки пустимо до хати наших друзів. Можна?

— Хай заходять і теж допомагають. Швидше впораємося, — погодилася бабуся Зима.

І от уже Муля, Манюня, Маркіз та олень тягають одну за одною подушки до вікна. А Зима лупить і лупить по них вибивачкою. А рясний лапатий сніг сипле й сипле на землю. Незчулися, як землю вкрив товстий білий килим.

— Мур-ра! — радісно підстрибнула Манюня. — Гайда мерщій до Буковелю на санчатах кататися!



ЗА-ЦІВ-ЦІНИ!!  
ОЦЕ-ЦІВ СИЛА!!







— І на лижах! — приєднався до неї Маркіз.

— А як ми туди дістанемося? — засумнівалася Муля. — У таких глибоких снігах навіть олень загрузне.

— Не біда! — втішила гостей бабуся. — Я зараз прикличу свого кума Мороза, і він для вас сніг приморозить, щоб не провалювався.

Як сказала, так і вчинила. І невдовзі олень вже привіз котячу компанію до знаменитого курорту.

— Щиро вам дякую! — сказав він кицям на прощання. — Ви справжні спеціалістки з правильного підходу.

— У разі чого звертайся ще, — скромно відповіли киці.

А в Буковелі вже вирувало життя. Скрізь горіли новорічні гірлянди та вогники на гарно прикрашених ялинках. Грала

Ю-у-у-ху!

УВЕСЬ КОРМ ПІД СНІГОМ!  
КАР-КАРАУЛ!





НУ НАРЕШТІ!  
НЕ ДАРЕМНО Я  
ЩУРІВ ГАНЯВ!

ОЙ, МАМО,  
ТРЕБА БУЛО  
САНЧАТА  
ВИБИРАТИ!



Лижню-у-у!!!

ВПАДЕ  
ЧИ НЕ ВПАДЕ?

НАЩО Я СТАВ  
НА ЦІ ЛИЖІ?!





А ввечері на головній площі Буковелю киці разом з усіма весело зустріли Новий рік. Вони співали, танцювали, гралися у сніжки й ліпили величезного сніговика. А потім дивилися на святковий феєрверк.

— Який чудовий Новий рік вийшов! — вигукнув щасливий Маркіз.

— Кожен день може бути чудовим, — мудро зазначила Муля.

— Якщо знайти правильний підхід! Мур-няв! — засміялася Манюня.

КЛАСНИЙ НОВИЙ РІК!

БАБАХ!

МУР-УРА! МУР-УРА!  
А Я ЛИЖНИЦЯ  
КРУТА!

НЕ ПОПАВ!

ХАПАЙ!

НАСИПАТИ?

ТИ СИП, СИП, ГРИЗЛИКУ!



УДК 087.5  
М23

*Літературно-художнє видання*  
Серія «НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»

**Галина Манів**  
**Киці-мандрівниці та їхні друзі**

*Для дошкільного й молодшого шкільного віку*

*Художник Дмитро Печенкін*  
Головний редактор *Світлана Крупчан*  
Відповідальний редактор *Світлана Попадюк*  
Дизайн і верстка *Наталії Ромко*  
Дизайн обкладинки *Вадима Булахова*

Підписано до друку 17.01.2022. Формат 84×100<sup>1</sup>/<sub>16</sub>.  
Папір крейдований. Друк офсетний.  
Ум. друк. арк.18,72. Тираж 1500 пр. Зам. №

**ВИДАВЕЦЬ ПП «РІДНА МОВА»**

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи  
ДК №6914 від 18.09.2019  
Юридична адреса: 04050, м. Київ,  
вул. Юрія Ілленка, 12  
Фактична адреса: 04073, м. Київ,  
просп. Степана Бандери, 6  
Тел./Факс: (044) 490-99-01

**ЗАМОВИТИ КНИЖКИ МОЖНА  
У КИЄВІ:**

Тел.: (044) 490-99-01,  
e-mail: sale@ridna-mova.com, sale@machaon.kiev.ua

**В ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИНІ:** www.ridna-mova.com,  
моб.: 098-023-55-41, 099-236-98-85

**У ХАРКОВІ:**

Філія ПП «Видавництво «Махаон-Україна»,  
61070, Харків, вул. Акад. Проскури, 1.  
Тел.: (057) 315-15-64, 315-25-81,  
e-mail: machaon@machaon.kharkov.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»  
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.  
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.  
www.globus-book.com